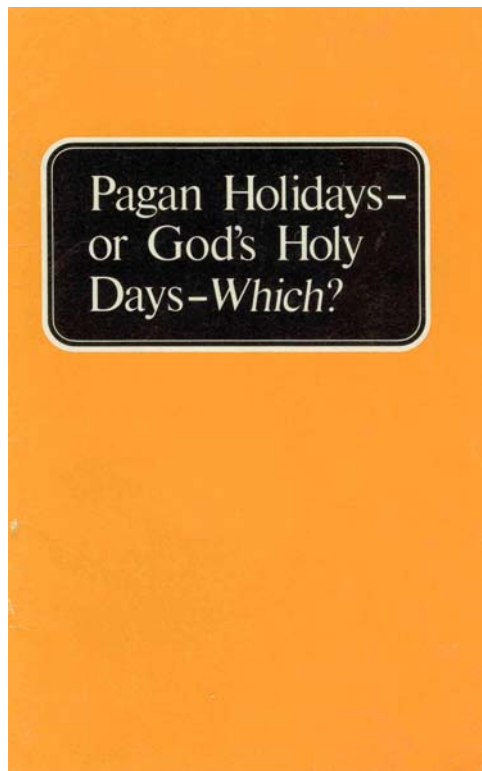

Šta Izabrati: Paganske Svetkovine ili Svete Bozje Praznike?

od
Herbert W. Armstrong

Da li je uopšte vazno koje dane svetkujemo i da li ih svetkujemo? Da li su u Bibliji ustanovljeni odredjeni sveti dani koje treba svetkovati Bogu? Nisu li ti biblijski Praznici vazili samo za stari Izrael? Da li samo jevrejski narod ima obavezu da ih se pridzava, dok je hricanima zapovedjeno da drze neke druge praznike, kao recimo Bozic?

Glava prva

KOJE DANE SVETKOVATI?

Knjiga proroka Danila u sedmoj glavi sadrži zapanjujuće prorocanstvo u kome se opisuje budućnost koja će postati realnost 2500 godina nakon što je ta knjiga napisana, a to prorocanstvo se odnosi na redosled neznaboških carstava koja će vladati svetom. Prorocanstvo zapocinje opisom drevnog Haldejskog Carstva, na čelu sa carem Nabukodonosorom, a zatim redom predskazuje svetsku vladavinu koju je nakon Haldejskog Carstva prvo steklo Persijsko Carstvo, potom Aleksandrovo Grčko-makedonsko Carstvo sa četiri oblasti koje su nastale nakon raspada istog i najzad - moćno Rimsko Carstvo. Slika prvobitnog Rimskog Carstva, koje u ovom prorocanstvu simbolišu deset rogova na glavi zveri, prikazuje deset vaskrsenja ovog carstva koje vlada od svog prvog pada pa do danas. U Bibliji je zacrtano da se Rimsko Carstvo održi na vlasti sve do dolaska Isusa Hrista.

Medju deset carstava koja vladaju zapadnim svetom još od pada Rimskog Carstva pa do današnjeg dana, pojavljuje se "mali rog" koji "bejaše po videnju (na izgled) veći od drugih (rogova)". Drugim recima, pojavljuje se jedna vlada koja je zapravo manja od svih drugih u svetu, a ipak dominira nad svim tim vladama. Oni koji proučavaju biblijska prorocanstva prepoznaju taj "mali rog" kao simbol jedne velike religijske hijerarhije. U 25. stihu ovog Danilovog prorocanstva piše da će ta hijerarhija "pomišljati da promeni vremena i zakone".

Kako su vremena promenjena?

Ista vlast ponovo se spominje u 17. glavi Knjige Otkrivenja, gde je predstavljena kao sila koja vlada carstvima i carevima zemaljskim i progoni prave Bozje svece. Ova sila je promenila vremena na svaki mogući način:

- Bog zapocinje novi dan sa zalaskom sunca. "Mali rog" je to izmenio, tako da danas svet sledi ljudsko racunanje vremena po kome novi dan pocinje usred noci.
- Bog pocinje novu sedmicu sa završetkom pravog dana odmora - Subote (Šabata), sedmog dana u nedelji! Svet pocinje radnu sedmicu drugog dana u nedelji - u ponoc.
- Bog pocinje novi kalendarski mesec sa pojavom mladog meseca na nebu! "Mali rog" podstice svet da racuna kalendarske mesece po trajavo skrojennom covekovom paganskom kalendaru.
- Bog zapocinje novu godinu u rano prolece, kada priroda na svakom koraku cveta novim zivotom! Drevni paganski Rim je ucinio da svet pocinje novu godinu usred mrtve zime.
- Bog je podario Svojoj deci sedmi dan u nedelji kao pravi dan odmora, s ciljem da ih to stalno drzi u spoznaji o istinitom Bogu kome ce ispravno sluziti toga dana i da taj dan - sedmi dan u nedelji (Subota) - bude spomen na stvaranje sveta! "Mali rog" je "pritegao"

zavedeni svet da svetkuje dane u koje su pagani obožavali Sunce - prvog dana u nedelji koji se na engleskom zove "SUNday" (dan sunca)!

Pagansko poreklo

Paganske svetkovine starog Rima su okovale nemarni, prevareni svet. Neki od tih rimskih festivala su godišnji praznici: Nova godina, Božić, Uskrs i mnogi drugi. Svi ti paganski dani koriste se kao podsticaj kupoprodaje svakojake robe na tržištu. Ozbiljan tragac za istinom će, nakon poštene studije, shvatiti da svi ti dani nisu svetog porekla nego imaju pagansko značenje i da u njima ne treba imati udela! Da li je današnji hrišćanin ostavljen bez ijednog praznika u godini? Zar Bog nije dao Svom narodu i godišnje Praznike pored sedmicne Subote? Nisu li godišnje rimske svetkovine čista patvorina pravih Božjih Praznika, baš kao što je nedelja patvorina istinite Subote (Šabata)?

Stop predrasudama!

Otvorimo iskreno naše Biblije i istrazimo ih uz molitvu. U Bibliji nam se kaže da sve ispitujemo ne zato da bismo se svadjali i pobijali njena učenja, nego da se pokazemo vrsnima pred Bogom i saznamo šta je volja Božija. Nama hrišćanima zapovedeno je da rastemo kako u znanju, tako i u blagodati (Druga Petrova 3:18). Celo Pismo dato je po Božjem nadahnuću i korisno je za popravljavanje i ukor ukoliko se otkrije da smo pogrešili u svojim pretpostavkama, netačnom učenju i predrasudama.

Većina ljudi pretpostavlja da su sve izraelske godišnje Subote i Praznici ukinuti Hrišćanstvom. Uprkos tome, crkvena istorija dokazuje da je rana istinita Crkva nastavila da drži i svetkuje Bogom dane godišnje Praznike i to najmanje 400 godina posle Hrišćanstva, ako ne i duže! Pošto je svako ko drži nedelju sklon da odmah posmatra svaki argument u korist sedmicne Subote sa predrasudom (smatrajući ga za jeres) i da svaki takav argument proučava samo u cilju pobijanja istog, tako je za nas sasvim ljudski (prirodno) posmatrati prezentaciju o godišnjim biblijskim Subotama sa istim duhom predrasude ukoliko se ne čuvamo od takvog stava. Pa ipak ne zaboravite da "ko odgovara pre nego kaže, to mu je ludost i sramota" (Price Solomunove 18:13).

Stoga ponizno zatražimo od Boga da nas vodi Njegov Sveti Duh i da se svojevremeno pokorimo Njemu i Njegovoj volji; da nam srce bude oslobođeno od predrasuda, da se povinujemo Njemu i proučimo ovu temu otvorenog uma; da želja za istinom bude jača od ličnih želja da idemo svojim putevima i da ovu temu prostudiramo drhteci pred osvećenom, svetom Rečju Božjom! Sa takvom molitvom i dobrovoljnom pokornošću u kojoj i dalje vlada obazrivost, upustimo se u ovo proveravanje svega, kao što nam Biblija i nalaze u Prvoj poslanici Solunjanima 5:20.

Proučite materiju dva puta

Da ipak upozorimo čitaoca na to da će sigurno imati primedbi na ono što se iznosi u ovom tekstu, mada ćemo se potruditi da sve to objasnimo. Ne bude li čitalac pažljivo pratio tekst, same primedbe zagušice kasnije aspekte u ovoj diskusiji, budući da sve argumente iznosimo po određenom redosledu. Može se desiti da primedbe koje su

kasnije objašnjene ne padnu citaocu na um ako pažljivo ne prati materiju od početka do kraja.

Dakako da će protivne primedbe svakako biti svi oni argumenti kojima se služe propovednici nedelje, koji pokušavaju da prevrate istinu o sedmicnoj Suboti (Šabatu). Jer sedmicne i godišnje Subote zajedno ili stoje ili padaju i ne mogu jedne bez drugih! Argumenti protiv godišnjih Subota biće identični argumentima kojima se pokušava rušenje sedmicne Subote. Kada bi se ti argumenti mogli održati, njima bi i sama Subota bila ukinuta! Argumenti poput: "godišnje Subote su deo Mojsijevog zakona" ili "oni su prinosili zrtve u godišnje Subote" ili "Kološanima 2:16 ukida godišnje Subote i prikiva ih na krst" nisu u skladu sa Svetim Pismom. Godišnje Subote nisu deo Mojsijevog zakona! Ti praznici su se držali još pre nego što su ritualne uredbe uvedene u Mojsijev zakon. Zrtve su se prinosile Bogu i u sedmicnu Subotu, pa to nije ukinulo Šabat. Zapravo, zrtve su se prinosile svakog dana (Cetvrta knjiga Mojsijeva 28:3).

Kološanima 2:16 se ne odnosi samo na godišnje Šabate (Subote), već i na pojave mesecevih mena u godini - "mladine" (mlad mesec) - i na sedmicni Šabat. Kad god se u Bibliji pojavljuje rec "subote" zajedno sa mladinama i svetim Praznicima, ona se odnosi na subotnji dan u svakoj sedmici, mladine (molade) i svete dane u godini (Praznike). Rec "subote" u Kološanima 2:16 (u prevodu Vuka Stefanovica Karadzica) odnosi se na sedmicnu subotu (u Carnicevom prevodu je ta rec u jednini). Uporedite taj stih sa Prvom knjigom dnevnika 23:31, Drugom knjigom dnevnika 2:4 i 31:3, Knjigom Jezdrinom 3:5, Knjigom Nemijinom 10:33 i Knjigom proroka Jezekilja 46:3. Ako poslanica Kološanima ukida jednu subotu, onda automatski ukida i sve ostale.

Starozavetna Crkva

Kada je nastala istinita Crkva? U Delima apostolskim 7:38 vidimo da se zbor Izraelov u Mojsijevo vreme naziva "crkvom u pustinji". Rec "zbor" ili "sabor" u Starom zavetu je samo drukciji prevod u našoj Bibliji, a po značenju je identična reci "crkva" u Novom zavetu. "Sabor" ili "zbor" preveden je kao "eklesija" u Septuaginti (prevodu Starog zaveta na grčki jezik). Rec "eklesija" ima identično značenje kao i rec "zbor" i ona je u Novom zavetu uvek prevedena kao "crkva".

Starozavetni Izrael bio je istovremeno ustrojen i kao crkva i kao država. Godinama su izraelskim carstvom upravljale sudije i svaki sudija je bio odredjen za pedeset, sto, hiljadu ili više ljudi. Izraelci su kasnije dobili cara. Kao sabor, to jest crkva, Izrael je bio organizovan na celu sa jednim liderom. U početku je to bio Mojsije, a potom njegov naslednik Isus Navin i drugi. Sveštenicku sluzbu obavljali su pripadnici Levijevog plemena. Mojsijev zakon sadrzi ritualne zakone koji su dodati Starom zavetu zbog prestupljenja naroda! Ovi zakoni su vazili do Isusa Hrista, a dodati su u Stari zavet sa ciljem da nauce narod i urezu u njegovu svest naviku da sluša svog Boga. Ceremonije i rituali sastojali su se u prinošenju ponuda u mesu i picu, raznim pranjima i fizickim uredbama. Stari Izrael je praktikovao i prinošenje zrtava kao zamenu za zrtvu Isusa Hrista.

Prethodnica Mojsijevom Zakonu

U dvanaestom poglavlju u Drugoj knjizi Mojsijevoj (kada su sinovi Izraelovi još uvek bili u Egiptu), mnogo pre nego što je dat ijedan Mojsijev Zakon - dakle pre nego što je Bog otkrio Mojsiju i Izraelcima da ce sklopiti sa njima Stari zavet - nalazimo da su se svetkovali godišnji Bozji Praznici. U 23. poglavlju Trece knjige Mojsijeve nalazimo rezime tih utvrđenih godišnjih svetkovina.

Stvorivši Subotu radi coveka, Bog mu je dao dan odmora koji ima bogato znacenje i svrhu i rekao je Svojoj Crkvi u pustinji da je Subota zavetni znak izmedju Njega i Njegovog naroda. Znak predstavlja natprirodan dokaz necijeg identiteta i po tom znaku znamo da je rec o pravom Bogu!

Kako nam taj znak dokazuje identitet pravog Boga? "Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan pocinu i odmori se". Dakle, Subota je spomen na stvaranje sveta. Bozja tvorevina je dokaz Njegovog postojanja i ona identifikuje Boga! Subota je sedmicna spomen na stvaranje sveta, sedmicni podsetnik na Bozju stvaralacku moc. Stoga nam ona identifikuje Boga - odrzava ispravno secanje na istinitog Boga i ispravno sluzenje tom Bogu! Stoga nijedan drugi dan, osim sedmog dana u nedelji ne moze da ima tako velik znacaj i duboko znacenje u sebi. U Bibliji je odredeno svetkovanje ovog dana s ciljem da taj cin odrzava naše znanje o ispravnom nacinu sluzenja istinitom Bogu.

Svrha svetih Praznika

Bog je na isti nacin u Svojoj mudrosti imao na umu nešto veliko kada je dao Svojoj Crkvi sedam godišnjih Subota. I ovi dani su dati da bi kod Bozje dece odrzali ispravno secanje na istinitog Boga i pravilno sluzenje Bogu, pošto u njima uvek shvatamo veliki Bozji plan za iskupljenje covecanstva. Naime, svake godine u te dane pred ocima nam stoji slika o razlicitim epohama u planu duhovnog stvaranja. Sveti Praznici zapravo oznacavaju razlicite etape ispunjenja tog plana i opisuju znacenje svih faza u Bozjem spasavanju covecanstva. U te dane je trebalo ponovo ispricati celu pricu o duhovnoj regeneraciji koja neprekidno tece iz godine u godinu. Sveti Praznici sadrze u sebi kljucnu simboliku i imaju vazno znacenje.

Istorija pokazuje da je svaki narod, koji je oskvrnio sveti Bozji sedmicni Šabat, vremenom izgubio znanje i vezu sa istinitim Bogom i odao se idolopoklonstvu. Jedini narod koji oduvek drzi bozansku Subotu je jedini i odrzao pravo obozavanje i secanje na istinitog Boga i to samo dok je drzao tu Subotu. Cim su stari Izraelci poceli da skrnave Bozju Subotu, krenuli su da se klanjaju idolima! Isto tako, kada mi kao narod i pojedinci omanemo u svetkovanju godišnjih Bozjih Šabata u ovo novozavetno vreme, ostajemo bez znanja o pravom Bozjem planu po kome Bog zeli da reprodukuje Samog Sebe!

Takozvane hrišćanske crkve niti razumeju, niti poducavaju šta je greh i to da greh mora biti uklonjen iz zivota jednog vernika. Te crkve ne razumeju ni šta je covek, ni svrhu zivota, ni šta znaci biti nanovo rođen, kao ni nastanjivanje i prisustvo Svetoga Duha u vernicima. Te crkve ne shvataju da Bozja Crkva danas ne postoji zato da bi preobratala ceo svet, nego da objavi Jevandelje o Carstvu za svedocanstvo, da nadvlada greh u ovom

zivotu, istraje do kraja i da bi oni koji prevazidu greh jednoga dana kao carevi i sveštenici carevali sa Hristom u Njegovom Carstvu! Te crkve ne razumeju da Hristos ponovo dolazi, a oni koji propovedaju Drugi Hristov Dolazak ne shvataju ni znacenje, a ni svrhu Njegovog dolaska. One nemaju znanje ni predstavu o jedinom pravom Novozavetnom Biblijskom Jevandjelju - dobrim vestima o dolazecem Carstvu Bozjem! Buduci da ne razumeju vitalne korake u istinitom planu za regeneraciju svega, hrišćanske crkve uce da je Bozji Zakon ukinut na krstu, kao i paganske doktrine o besmrtnosti duše, momentalnom odlasku na nebo ili u pakao nakon smrti, a i to da je smrt jedini zivot za coveka.

Sveopšta zbrka

Zapovedjeno je da se Bozje svetkovine, sveti Praznici ili Subote drze svake godine - i to zauvek! Molimo da citalac ostane otvoren za diskusiju pošto cemo dokazati da "zauvek" u ovom slucaju zaista podrazumeva to kako piše u Bibliji! Bog je namislio da utisne istinu koju sadrže ti "veliki dani" u um Svoje dece u svim vremenima i tako omoguci Svojoj Crkvi da ocuva ispravno shvatanje Njegovog plana za ljudski rod!

Pasha i Dani beskvasnih hlebova

Vecina crkava uci da je Hristos dovršio Plan za iskupljenje kada je razapnut na krst. Medutim, Hristova smrt je samo prvi korak u velikom Bozjem planu za preporod coveka. Pocetak delovanja te velike zrtve nalazimo još u Edemskom vrtu, gde Bog ubija jagnje ili jare cijom kozom pokriva golotinju Adama i Evu (u Bibliji je golotinja simbol greha). Vidimo da se ta zrtva primenjivala i u vreme kada je Avelj zrtvovao jagnje kao zamenu za Hristovu zrtvu! Stoga je Pasha prvi u nizu dogadaja koji iz godine u godinu predocavaju Bozjoj deci veliki Bozji plan za covecanstvo.

Pokušajmo da razumemo sledecu simboliku Pashe: Egipat je simbol greha! Kao što se Bozji narod danas nalazi u "Vavilonu", iz koga ce uskoro biti izbavljen kada Bog bude izlio Svoja zla na taj sistem, tako je nekada Bozji narod boravio u Egiptu, odakle je izbavljen nakon što su Bozja zla pogodila tu zemlju. Kao što su nominalni hrišćani danas prevareni i nemaju znanje o pravom vremenu i danima po Bogu u koje Mu valja sluziti i kao što ne poznaju ni istiniti nacin sluzenja Bogu, tako se desilo i sa sinovima Izraelovim u Egiptu. Više od dva veka su Izraelci patili u teškom egipatskom ropstvu gde su bili prisiljeni na rad pod bicevima nadzornikâ. Pisana Bozja Rec - Biblija - nije ni postojala u to vreme! Izraelcima nije bilo dopušteno da služe Bogu po uredbama koje je On propisao i bili su prisiljeni da rade sedam dana u nedelji. Usled toga, izgubili su iz vida pravi dan odmora - Šabat. Upravo zato im je Bog otkrio Subotu kada su napustili Egipat i stigli u pustinju Sinsku (Druga knjiga Mojsijeva 16).

Pasha je samo pocetak

Egipćani toga vremena su promenili i ispravan datum za pocetak godine! Zbog toga je Bog, prilikom oslobadjanja Svog naroda iz Egipta (greha), ispravio njihovo racunanje vremena. I kao što je naše spasenje zapocelo Hristovom smrću na krstu, tako veli Bog:

"Ovaj (prolečni) mesec da vam je početak mesecima, da vam je prvi mesec u godini"
(Druga knjiga Mojsijeva 12:2).

Mali broj ljudi slavi Pashu - početak Božjih Praznika spasenja, ali nikada ne krenu korak dalje u spoznavanje "dubine bogatstva" Božje blagodati koja se krije u potonjim Praznicima! Hristos je ne samo zacetnik, nego i usavršitelj našeg spasenja - Onaj koji ce ga i dovršiti! Izraelcima je naloženo da desetog dana u prvom mesecu uzmu jagnje bez mane i da ga cuvaju do 14. dana istog meseca. Dakle, instrukcija glasi da se jagnje cuva do - a ne posle - 14. dana u prvom mesecu! To Pashalno jagnje je trebalo zaklati u sumrak (između dve večeri - kao što stoji u izvornom hebrejskom tekstu), to jest između zalaska sunca i potpunog pomracenja - cetnaestog dana i nikako kasnije! Izraelci su prolivali jagnjecu krv koja je predstavljala buducu Hristovu zrtvu. Te noci su pekli zaklano Pashalno jagnje, a u ponoc je došao andjeo smrti i prošao iznad svake kuce pošćropljene jagnjecom krvlju. U ovoj uredbi postoje veoma vazni i ključni detalji koje moramo uzeti u obzir, a koje mozda niste ranije uocili. Ti detalji su dokaz da Pashu treba svetkovati cetnaestog dana u prvom mesecu, a ne petnaestog.

Pasha - 14. dana u prvom mesecu

Obratite pažnju na Drugu knjigu Mojsijevu 12, gde šesti stih kaže da su Izraelci klali jagnje u sumrak (zvanican jevrejski prevod Starog zaveta). U 8. stihu se kaže da su iste noci - dakle 14. dana u prvom mesecu - jeli zaklano jagnje. Stihovi 9-11 kazu da iste noci treba peci i jesti zaklano jagnje. Stih 12: "Jer cu proci po zemlji Misirskoj (egipatskoj) tu noc, i pobicu sve prvence u zemlji Misirskoj" - i dalje se tu govori o noci koja tece 14-og dana u prvom mesecu.

Pazljivo procitajte pasus koji pocinje u 21. stihu. On sadrzi detaljnija uputstva za mazanje krvi na dovratka. Kao što je gore dokazano, to je trebalo uciniti u noci 14-og dana u prvom mesecu. Primetite 22. stih: "... pokropite gornji prag i oba dovratka krvlju, koja ce biti u zdeli i nijedan od vas da ne izlazi na vrata kucna do jutra". Pazljivo pogledajte ovaj stih - te noci nikome nije bilo dopušćeno da izlazi iz kuce! Izraelci su ostali u svojim domovima sve do jutra, što znači da su celu noc proveli kod kuce!

Sada pogledajte šta piše u 29. stihu. U ponoc (cetnaestog dana) Gospod je pobio sve egipatske prvence. U 30. stihu citamo da se Faraon probudio posle ponoci, nakon što je andjeo smrti prošao po zemlji, što ga je nagnalo da dozove Mojsija i Arona! Trebalo je vremena da Mojsije i Aron budu pronadjeni, a cela radnja se i dalje dešava iste noci. U 33. stihu egipatski narod pozuruje Izraelce da napuste zemlju u zelji da ih se što pre otarasi. U 35. stihu Izraelci uzajmljuju od Egipcana trazeci od njih srebro, zlato i odecu. Postavlja se pitanje kada su to ucinili? Sigurno je da je ovo pozajmljivanje potrajalo nekoliko sati jer su Izraelci ziveli u zemlji Gesemskoj, odvojeno od Egipcana i bilo im je zabranjeno da izlaze iz svojih kuća sve do jutra, tako da su sva ta dobra mogli da zaplene i pozajme tek kada je osvanuo dan - 14. dan prvog meseca po svetom kalendaru!

24 sata nakon Pashe - Izlazak iz Egipta!

Primetite taj strašno vazan detalj - Izraelci su izašli iz Egipta tek naredne noci - 15. Aviva (koji je prvi mesec u godini)! Pogledajte u Svetom Pismu stihove 40-42: "...u isti dan izadjoše sve vojske Gospodnje iz zemlje Misirske. Ta se noc svetkuje Gospodu, u koju ih izvede iz Misira; to je noc Gospodnja, koju treba da svetkuju sinovi Izraelovi od kolena do kolena". Koju to noc treba da svetkuju? Noc u koju su izašli iz Egipta! Odatle nisu izašli tokom 14. dana, vec posle zalaska sunca, kada se završio cetnaesti dan i zapocela noc petnaestog Aviva! Tu noc - 15. Aviv - treba svetkovati! Potom od 43. stiha pa nadalje otpocinje novi pasus, koji ponovo govori o Pashi - cetnaestom danu u prvom mesecu.

Obratite sada paznju na Petu knjigu Mojsijevu 16:1 - "Drzi mesec Aviv, te slavi Pashu Gospodu Bogu svojemu, jer meseca Aviva izveo te je Gospod Bog tvoj iz Misira (Egipta) nocu". Vidite! Izraelci nisu izašli iz Egipta tokom obdanice cetnaestog Aviva, vec u noci petnaestog dana u tom mesecu. Da li su potrebni dodatni dokazi?

Pogledajte Cetvrtu knjigu Mojsijevu 33:3 - "Podoše iz Ramese prvoga meseca petnaesti dan, sutradan posle Pashe, i izidjoše sinovi Izraelovi rukom podignutom pred ocima svih Misiraca". U ovom stihu je sve jasno receno! Neki, medutim, veruju da su Izraelci klali jagnjad izmedju podneva i zalaska sunca 14. Aviva (oko tri sata popodne), pred kraj cetnaestog dana; da su zatim jeli pecenje 15. Aviva (oni tvrde da se Pasha jela toga dana i da je tako treba jesti i danas) i da su iste noci izašli iz Egipta. Medjutim, u svetlu svih citata koje smo izneli iz Svetog Pisma, kao i potonjih stihova u Drugoj knjizi Mojsijevoj 12, koji nisu navedeni, ova teorija pada u vodu.

Izraelci nisu smeli da napuste svoje domove u noci 14. Aviva, kada su jeli Pashalno jagnje. Zato su ostali u zemlji Gesemskoj cetnaestog dana do izlaska sunca, a potom su otišli do svojih suseda Egipcana da pozajme sve što im je bilo potrebno i da ih tako opljackaju. Pošto je Izraelaca bilo nekoliko miliona, trebalo je vremena da svi budu obavesteni o tome šta im valja ciniti. Trebalo im je vremena i da dobave sav svoj plen, što nisu mogli da obave 14. Aviva posle ponoci (kada se probudio Faraon), niti su potom mogli da napuste Egipat iste noci, buduci da su celu noc proveli u Gesemu. Dokaz u prilog ovoj tvrdnji nalazi se u Drugoj knjizi Mojsijevoj 12:10. Izraelci su morali da spale eventualne ostatke pecenog jagnjeta koji bi docekali jutro, što opet pokazuje da su ostali u svojim kucama sve do samog jutra! Dakle, Izraelci nisu izašli iz Egipta sve dok nije prošao 14. Aviv. Napustili su zemlju svog ropstva tek kada je pala noc - 15. Aviva!

14. Aviva, nikako kasnije

Da bismo povezali još jednu ključnu stavku sa ovim cinjenicama, okrenite cetvrtu knjigu Mojsijevu 28:16-17: "A prvoga meseca cetnaesti dan da je Pasha Gospodu (ne nakon cetnaestog dana, nego u taj dan!). A petnaesti dan toga meseca (ne pre petnaestog dana!) Praznik: sedam dana jedite presne hlebove". Isto piše i u Trecoj knjizi Mojsijevoj 23:5-6. Obratite paznju na to da se Pasha ne održava petnaestog dana u prvom mesecu, nego cetnaestog: "cetnaestoga dana prvoga meseca uvece Pasha je Gospodnja" - nigde ne kaze da Pashu treba držati nakon završetka cetnaestog dana! Takodje primetite da

Praznik koji se tu spominje ne pada cetnaestog dana (iako se na drugim mestima u Bibliji Pasha naziva praznikom), nego petnaestog dana u prvom mesecu.

Sedmodnevni Praznik presnih hlebova pocinje petnaestog dana u prvom mesecu. Petnaesti dan je prvi od sedam dana tog Praznika u koje se jedu beskvasni hlebovi. Pošto su Izraelci cetnaestog dana uklanjali kvasac iz svojih kuca, onda se do vremena kada je napisan Novi zavet odomašila praksa da se Pasha ubroji u dane beskvasnih hlebova. Zato se pod terminom "dani beskvasnih hlebova" podrazumeva osam dana. U Novom zavetu ponekad se upotrebljava termin "Pasha", pri cemu se misli na svih osam dana. Ali sedmodnevni period u kome se jedu beskvasni hlebovi pocinje petnaestog dana, dakle nakon završetka 14. Aviva, odnosno Pashe.

Pasha - cetnaesti dan u prvom mesecu - prva je svetkovina po Bogu, ali nije Praznik o kome govore ovi stihovi! Praznik dolazi petnaestog dana u prvom mesecu i zato je vrlo bitno napraviti jasnu razliku izmedu ta dva dana. Petnaestog dana pada Praznik, a cetnaestog Pasha! Praznik pocinje kada se Pasha završi!

Sada kada su nam ove cinjenice dobro poznate, vratimo se u Drugu knjigu Mojsijevu 12. Obratite paznju na to šta piše na pocetku cetnaestog stiha: "I taj ce vam dan biti za spomen, i praznovacete ga Gospodu od kolena do kolena; praznujte ga zakonom vecnim. Sedam dana jedite hlebove presne, i prvoga dana uklonite kvasac iz kuca svojih; i ko bi god jeo šta s kvascem od prvoga dana do sedmoga, istrebice se ona duša iz Izraela. Prvi dan bice sveti sabor;" Koji dan je uspostavljen kao spomen - ne kao senka zakona, nego spomen? Koji to Praznik treba zauvek drzati? Vidite, to je dan kada pocinje Praznik, jer za njega piše "praznujte ga zakonom vecnim". To je dakle dan Praznika - 15., a ne 14. Aviv, odnosno Pasha!

Dakle, taj petnaesti dan je praznican dan - spomen koji se zauvek drzi kao Šabat (odnosno sveti sabor)! Upotreba beskvasnih hlebova u ishrani pocinje od tog dana i traje sve do završetka sedmog dana, a Biblija nam pokazuje da taj sedmodnevni period u kome se jedu hlebovi bez kvasca pocinje 15. Aviva, kada prode Pasha: "A prvoga meseca cetnaesti dan da je Pasha Gospodu; A petnaesti dan toga meseca praznik: sedam dana jedite presne hlebove". Na osnovu ovoga stiha mnogi veruju da je Pasha - 14. Aviv - dan koji je Bog zauvek uspostavio, ali nije! Dan o kome se tu govori je Praznik koji pocinje petnaestog dana u prvom mesecu.

Tog petnaestog dana odredjeno je odrzavanje svetog sabora. Bozanskom silom i autoritetom je zapovedjeno ljudima da se toga dana okupe na takav sabor. "Sveti sabor" je religijski skup koji se odrzava zarad bogosluzenja. Sedmicna Subota je, kao i 15. Aviv, sveti sabor. Bozja sila i autoritet zapovedaju nam da prisustvujemo tim saborima! No, nastavimo sa temom i pogledajmo kako pocinje 16. stih: "Prvi dan (od tih sedam dana, dakle 15. Aviv) bice sveti sabor... I drzite dan presnih hlebova, jer u taj dan izvedoh vojske vaše iz zemlje Misirske; drzite taj dan (petnaesti, a ne cetnaesti dan Aviva) od kolena do kolena zakonom vecnim" (Druga knjiga Mojsijeva 12:16-17).

Eto Dana beskvasnih hlebova i to još pre nego što je Bog dao Mojsiju ceremonijalni zakon! Dakle, taj dan u koji su Izraelci izašli iz Egipta zauvek je ustanovljen kao Šabat,

odnosno sveti sabor. A Izraelci su izašli iz Egipta 15., a ne 14. Aviva (četvrta knjiga Mojsijeva 33:3). Taj dan je spomen na određeni događaj, a ne senka zakona koji je prikovan na krst. On predstavlja spomen na izbavljenje iz Egipta i oslikava oslobađanje od greha!

Da bismo se stalno secali te dragocene činjenice da su nam gresi oprošteni Hristovom krvlju (koja je oslikana u mazanju krvi jagnjeta na dovratak na dan 14-og Aviva), ne treba da se zaustavimo na tom saznanju i da i dalje ostanemo u grehu, nego da izađemo i sklonimo se od njega! Zašto svetkujemo cetnaesti dan prvog meseca koji opisuje oproštenje predašnjih grehova, ako zatim odbijamo da nastavimo držanje Praznika beskvasnih hlebova koji opisuje izlazak iz greha? Sedam dana beskvasnih hlebova su simbol i slika potpunog uklanjanja greha iz našeg zivota! Drugim recima, ti dani simbolišu držanje Bozjih zapovesti.

Nije ukinut sa Starim zavetom

Imajte u vidu da su Dani beskvasnih hlebova vremenski period u kome padaju dva velika dana - dva Šabata. Dani u koje se ne upotrebljava kvasac zauvek su uspostavljeni još dok su se Izraelci nalazili u Egiptu, pre nego što je Bog dao i pre nego što je napisana ijedna rec Mojsijevog ceremonijalnog zakona, dakle pre nego što je Bog uopšte predložio Izraelu Stari zavet! Ono što nije doneo ni ustanovio zakon Mojsijev (to jest Stari zavet), ne može se od njega ni oduzeti! Vec sama ta činjenica treba da bude dovoljan dokaz u prilog tome da je držanje svetih Praznika i sedam dana beskvasnih hlebova obavezno kako danas, tako i zauvek!

Ako se ovi tekstovi ne odnose na cetnaesti nego na petnaesti Aviv, a ovde je definitivno dokazano da se odnose na petnaesti dan toga meseca, da li to znaci da je i Pasha zauvek ustanovljena? Upravo tako! Ali gornji tekstovi se ne odnose na Pashu nego na Praznike! Pashu koji pocinje u Drugoj knjizi Mojsijevoj 12:21 sadrzi još jednu referencu o Pashi, a 24. stih kaže da je ta uredba uspostavljena zauvek!

Svrha Praznika 15. Aviva

Proucimo do kraja taj fenomen! Zašto je Bog uredio te praznicne dane? Šta je imao na umu i koji je cilj tih praznika? Pogledajte treci stih iz Druge knjige Mojsijeve 13: "I Mojsije rece narodu: pamтите ovaj dan, u koji izidjoste iz Misira, iz doma ropskoga, jer vas rukom krepkom izvede Gospod odande; neka se dakle ne jede ništa s kvascem". Dan kada je Bog izveo Izraelce iz Egipta bio je 15. Aviv! Stihovi 6-10: "Sedam dana jedi hlebove presne, a sedmi dan neka je praznik Gospodnji... I neka ti bude kao znak na ruci tvojoj" - to jest nešto što ima i buduće značenje - "i kao spomen pred ocima tvojim" - što očigledno ima veze sa ljudskim delima i ljudskom voljom! A zašto? - "da ti zakon Gospodnji bude u ustima; jer te je rukom krepkom izveo Gospod iz Misira. Zato vrši zakon ovaj na vreme, od godine do godine".

Da li uocavate predivno značenje ove svetkovine i da li shvatate pravo značenje onoga što se krije u njoj? Da li vidite šta je Bozja namisao u tom Prazniku? Pasha olicava samo Hristovu smrt za oproštenje prošlih greha (Rimljanima 3:25), ali prihvatanje Hristove

krvi ne oprašta grehe koje ćemo možda kasnije pociniti. Prihvatanje Hristove krvi ne daje nam slobodu da nastavimo život u grehu. Zato naši gresi bivaju oprosteni kada prihvatimo Njegovu krv samo do trenutka kada smo je prihvatili, što će reći da se opraštaju samo gresi iz prošlosti.

Da li želimo da se zaustavimo samo na tome da nam budu oprosteni gresi iz prošlosti budući da smo i dalje ljudi od krvi i mesa, što znači da ćemo patiti od iskušenja da pocinimo greh? Greh nas je držao u šaci - bili smo njegovi robovi, robovi njegove sile. Mi nemamo snagu da sami sebe oslobodimo stege greha koji nas je zarobio! Pokušajmo da shvatimo sliku, odnosno značenje ovog Praznika.

U potpunosti prestati sa grehom

Do koje granice treba ukloniti greh iz svog života? Odgovor glasi: ne delimično, već u potpunosti! Kvasac je jedan od biblijskih simbola greha (Prva Korincanima 5:8), budući da se greh nadima poput kvasca. A pošto je sedam božanski broj - simbol celovitosti, kompletnosti i savršenstva - nakon Pashe treba nastaviti praznovanje sedam Dana beskvasnih hlebova! Sama Pasha ne upotpunjuje značenje i simbolizam slike Božjeg plana za čovečanstvo. Ona olicava prihvatanje Hristove krvi za oprostjenje greha iz prošlosti i oslikava raspetog (mrtvog) Hrista. Hoćemo li simbolično da ostavimo Hrista da visi na krstu?

Sedam Dana beskvasnih hlebova, koji dolaze odmah iza Pashe, opisuju nam potpuno uklanjanje greha iz života - držanje Božjih zapovesti nakon što su nam oprosteni prošli gresi. Oni oslikavaju život i delo vaskrslog Hrista, našeg Prvosveštenika, koji se uzneo do Božjeg prestola gde sada aktivno posreduje u naše ime čisteći nas od greha i sasvim nas oslobađajući od sile koju greh poseduje! Održati samo Pashu, a potom ne praznovati sedam Dana beskvasnih hlebova simbolično bi značilo prihvatiti Hristovu krv i nastaviti sa gresima - pogrešno smatrati da je Božji Zakon ukinut na krstu - da živimo samo pod blagodacu, što faktički znači slobodu da nastavimo život u grehu! Sedmodnevni Praznik beskvasnih hlebova olicava držanje Božjih Zapovesti, što je samo drukčiji izraz za uklanjanje greha.

Istinita Božja Crkva treba da praktikuje praznične dane po Bogu od kojih prvi predstavlja spomen na oslobodjenje od greha, koji stoji kao Božji znak na našoj desnoj ruci i celu ("pred očima") opominjući nas da držimo Božje zapovesti. Celu, centar čovekove intelektualne moći, simboliše prihvatanje nečega, dok je desna ruka simbol rada. Ovaj Božji znak nosimo na desnoj ruci i na celu prihvatanjem istine o Svetim Praznicima i Danima beskvasnih hlebova time što u te svete dane ne radimo! Ne samo da je sedmicni Šabat Božji znak (Druga knjiga Mojsijeva 31:12-17), već su to i godišnje Subote!

Pogledajte ilustraciju te uredbe koja čudesno oslikava Božji plan za iskupljenje čovečanstva: jedne godine, tokom poslednje godišnje Subote, 21. Aviva, jedna domaćica je spomenula da je za vreme Dana beskvasnih hlebova pronašla pola kriške hleba iza nekih stvari u kući. Naravno, morala je istog trenutka da je ukloni iz kuće; druga je rekla da je pronašla polupraznu kutiju praška za pecivo, a da nije ni znala da joj stoji u kući; treća je naišla na krišku hleba i nešto kvasca. Sve su uklonile taj kvasac iz kuće čim su ga

otkrile. Kako je samo ta slika istinita! Koliko cesto nam se desi kada vec mislimo da smo uklonili greh, da otkrijemo skrivene grehe ili navike za koje nismo ni znali da ih imamo, ili one za koje mislimo da smo ih odavno prevazišli? Takve grehe i navike treba nadvladati i ukloniti cim se otkriju.

Savršena slika

Obratimo malo paznju na tu predivnu sliku. Sinovi Izraelovi su krenuli iz Egipta u noci 15. Aviva, kao što i mi moramo da ucinimo. Krenuli su svojevolutno. Tako i mi, cim prihvatimo Hristovu krv, moramo licno da se slozimo da krenemo putem koji vodi iz greha. Izraelci su krenuli iz Egipta svojom silom, baš kao što svako od nas sam mora da nacini taj pocetni korak. Medutim, još nisu daleko odmakli kada je Faraon krenuo za njima (Druga knjiga Mojsijeva 14:5-7). Ako je Egipat simbol greha, onda je Faraon svakako olicenje samog sotone, dok egipatska vojska predstavlja sotonine demone.

Izraelci su bili faraonovi robovi u Egiptu, bespomocni i nejaki, gonjeni bicevima nadzornikâ, baš kao što se grešnik nalazi pod davoljom vlašcu. Medutim, kada je Izrael uzeo jagnjecu krv, Bog je stupio u akciju koja je imala za cilj da Faraon oslobodi taj isti Izrael. Kada prihvatimo Hristovu krv, Bog stupa u akciju i djavo mora da nas oslobodi.

Kao što su Izraelci izašli iz Egipta podignute ruke (Cetvrta knjiga Mojsijeva 33:3), sa velikim oduševljenjem i radošcu što se oslobadjaju ropstva, tako i novozacetni hrišćanin zapocinje svoj hrišćanski zivot na "sedmom nebu" od sreće i radosti.

Ali šta se dogada? Đavo i greh istog trenutka krecu za novozacetim Bozjim sinom i neiskusanim novopeceni hrišćanin uskoro otkriva da je na samom dnu zbog obeshrabrenja koje ga je ophralo. Tada pada u iskušenje da se preda i prestane da zivi hrišćanskim zivotom. Pogledajte pasus u Drugoj knjizi Mojsijevoj 14 koji pocinje sa desetim stihom. Izraelci su se obeshrabrili cim su ugledali veliku armiju kako juri za njima i obuzeo ih je strah! Istog trenutka su poceli da kukaju i zanovetaju videvši da im je nemoguće da pobegnu od Faraona i njegove vojske koja je za njih bila prejaka. Bili su sasvim bespomocni! Isti je slucaj i sa nama.

Naša snaga je nedovoljna

Pogledajte poruku koju Bog u tom trenutku šalje Izraelu preko Mojsija: "Ne bojte se, stanite pa gledajte kako ce vas Gospod izbaviti danas; jer Misirce koje ste videli danas, necete ih nikad više videti do veka. Gospod ce se biti za vas, a vi cete cutati!" Fantasticno! Nama bespomocnima je receno da stanemo i gledamo izbavljenje od Gospoda. On ce se boriti za nas. Sotonu i greh ne mozemo da pobedimo, ali Bog moze. Vaskrsli Hristos - naš Prvosveštenik koji ce nas ocistiti od greha, osvetiti i izbaviti - rekao je da nas nikada neće ostaviti ni napustiti! Bozje Zapovesti ne mozemo da drzimo svojom silom i snagom, ali Hristos u nama moze! Zato verom moramo da se oslonimo na Njega.

Obratite paznju na 19. stih. Andjeo koji je išao pred Izraelcima pokazujuci im kuda da idu, sada dolazi iza njih i staje između njih i njihovih neprijatelja da bi ih zaštitio. Bog tada razdvaja Crveno more "i voda im stajaše kao zid s desne strane i sa leve strane" (22.

stih). Knjiga proroka Isaije 55:1 i Jevandjelje po Jovanu 7:37-39 spominju "vode" kao simbol Svetoga Duha. Zive vode od Boga su zid koji nas okružuje sa desne i leve strane, koji nas vodi, krci nam pravi put i štiti nas na njemu. Međutim, kada je Faraon sa svojom vojskom krocio na tu bogostvorenu stazu kojom su prošli Izraelci, iste vode su se prelele preko njih i potpuno ih pokrile (kao što Sveti Duh uklanja i pokriva naše grehe), tako da ih Izraelci nikada više nisu videli! Fantastična slika!

U početku bez Zrtava

Tako vidimo da je Praznik beskvasnih hlebova, kao i Pasha, ustanovljen zauvek, pre nego što je između Boga i Izraela sklopljen Stari zavet. Ostanimo dosledni tom stavu pošto nam protivnici kazu da se te uredbe o Pashi i Danima beskvasnih hlebova nalaze u Mojsijevom zakonu. Naš odgovor na tu opasku je da su one postojale još pre Mojsijevog zakona i da su prenete u Novi zavet, što ih čini obaveznim i u današnje vreme. Narocito obratite pažnju na to da u početku nije bilo zrtava (uredbi o hrani i picu) vezanih za ove dane. Proverite Knjigu proroka Jeremije 7:22-23. Ti dani nisu postali institucija zarad zrtava, kao što neki imaju pogrešnu predstavu. Sveti praznici su spomeni - dva puta se jasno kaže da je to njihova svrha! Gde u Bibliji jasno nalazimo da su Subote spomeni? (Pogledajte i Treću knjigu Mojsijevu 23:24).

Kao i sami praznici, Subota je postojala pre Mojsijevog zakona. Ona je bila osvećena Gospodu još pre nego što je preko Mojsija dao Svoj zakon u Starom zavetu! Kada je došao Mojsijev zakon sa svojim uredbama o prinošenju zrtava i ponuda u jelu i picu, te zrtve i ponude su postavljene privremeno - do Hrista! Neke su se održavale svakodnevno, neke samo sedmicnom Subotom, a neke svakog prvog dana u mesecu. Bilo je i zrtava koje su se prinosile na svaki sveti praznik u godini. Ali dobro obratite pažnju na činjenicu da gde god nalazimo zrtve i ponude u jelu i picu koje su ustanovljene na svete praznike, nalazimo da su vezane i za sedmicnu Subotu.

Poglavlje u Mojsijevom zakonu, u kome su zrtve i ponude dodate godišnjim prazničnim danima, dodaje ih i sedmicnom prazniku (Šabatu). Stoga se argument da zrtve ukidaju svete praznike jednako odnosi i na Subotu! Ako je po tom argumentu ukinuto jedno, onda mora biti ukinuto i drugo. Propovednici nedelje kao dana odmora tvrde da se tim zrtvama ukida Subota, što mi opovrgavamo! Zašto? Subota je postojala još pre nego što su te zrtve dodate Izraelovim zakonima. Isti je slučaj sa Svetim praznicima! I oni su postojali pre Mojsijevog ritualnog zakona!

Prinošenje zrtava u sedmicnu subotu

Pogledajmo četvrtu knjigu Mojsijevu 28. Prvo, zrtve paljenice (ognjene zrtve) su se prinosile iz dana u dan, "ujutru i uvece". Drugo, u 9. i 10. stihu vidimo da se svake Subote zrtvovalo meso i pice. Treće, stihovi 11-15 govore o zrtvama na "mlad mesec", kada počinju novi meseci po Svetom kalendaru. Zatim od 16. stiha do kraja 29. poglavlja nalazimo godišnje praznike. Znamo da su ove ponude Bogu u mesu i picu - zrtve paljenice - samo slika buduće Hristove zrtve i znamo da su ukinute. No, da li je time ukinuto sedam dana u nedelji? Da li je ukinuta sedmicna Subota? Da li su ukinuti prvi

dani "mladina" (pocetni dani meseci)? Sve to u Bozjim ocima nije ukinuto! Stoga nisu ukinuti ni godišnji praznici Gospodnji!

Zrtve u Starom zavetu predstavljaju prototip Hristove zrtve. One su uvedene sa Mojsijevim zakonom sa kojim su i nestale. Ali, dani u koje su se prinosile te zrtve nisu nikakav prototip Hristove zrtve, niti su došli sa Mojsijevim zakonom, kao što sa njim nisu ni nestali! Njih je obavezno zauvek svetkovati! Jer je Subota spomen, kao što su to i Sveti praznici!

Novi zavet zapoveda biblijske praznike

Sada zelimo da ukazemo na novozavetnu zapoved o drzanju godišnjih praznika. Ona je jasnija i direktnija od bilo koje biblijske zapovesti o drzanju sedmicne Subote! Razmotrite opet Cetvrtu knjigu Mojsijevu 28:16-17: "A prvoga meseca cetnaesti dan da je Pasha Gospodu. A petnaesti dan tog meseca praznik: sedam dana jedite presne hlebove". Praznik koji spominje taj stih ne pada 14. nego 15. Aviva. Za Pashu se na vece 14. Aviva klalo jagnje. Obdanica 14. Aviva predstavljala je pripremu za Praznik (Jevandjelje po Mateju 27:62, Marku 15:42, Luci 23:54 i Jovanu 19:14). Primitite da su Jevreji u Isusovo vreme slavili svoju Pashu dan kasnije, u skladu sa tradicijom svojih verskih starešina (Jevandelje po Jovanu 18:28). To treba jasno imati na umu zato što je to istina, kao što je istina i to da su svi ti dani i dalje obavezni za nas i to autoritetom Novog zaveta, kao i autoritetom Starog! Pogledajte Jevandelje po Mateju 26:5. Sveštenicki poglavari i knjizevnici spremaju zaveru da ubiju Isusa: "I govorahu: ali ne o prazniku, da se ne bi narod pobunio". Pozurili su da Ga uhvate i ubiju na 14. Aviv (Nisan) - dan pre praznika.

Jevandelje po Marku 14:2 govori o istoj temi. Da bismo ustanovili cinjenicu da je Praznik o kome se tu govori dan koji dolazi nakon Pashe i da je rec o "velikom danu", odnosno velikom Šabatu (danu nakon razapinjanja Isusa na krst), obratite paznju na Jevandelje po Jovanu 13:29: "A neki mišljahu, buduci da u Jude beše kesa, da mu Isus rece: kupi što treba za praznik; ili da dâ što siromašnima". Ovaj stih je siguran dokaz da je Praznik dolazio vec iduceg dana (15. Aviva), kao što ovi odeljci u Svetom Pismu nepobitno potvrđuju. Detaljnije informacije na temu Isusovog vaskrsenja naci cete u brošuri "Isus nije vaskrsao u nedelju".

Pazljivo ispitajmo Prvu poslanicu Korincanima 5:7-8. Crkve primenjuju te stihove na Pashu, ali cete primetiti da oni uopšte ne govore o Pashi, niti se odnose na tu uredbu. Proucimo šta govore ti stihovu uz dobru volju i molitvu: "Jer i Hristos je kao naše pashalno jagnje prinet na zrtvu. Stoga treba da praznujemo ne sa starim kvascem..." Pogledajte to! S obzirom na to da je Hristos zrtvovan kao naše Pashalno jagnje, šta to mi treba da praznujemo u novozavetnom periodu zbog toga što je On umro? Ne Pashu koja pada 14. Aviva, nego ocito Praznik koji ima veze sa kvascem i koji pocinje 15. Aviva! Dakle, treba drzati veliki dan Subotu, godišnji sveti praznik o kome govori Jevandelje po Jovanu 19:31! Rec "praznik" u širem smislu podrazumeva svih sedam dana beskvasnih hlebova, ukljucujuci i drugi sveti praznik - Subotu - u koji se ne radi, a koji pada 21. Aviva, na kraju sedmodnevnog Praznika beskvasnih hlebova. Ako se pokoravamo Gospodu i Reci Bozjoj, ne mozemo da izbegnemo cinjenicu da u Novom zavetu

jednostavno piše da treba praznovati Praznik beskvasnih hlebova! Novi zavet kaže da treba da praznujemo Dane beskvasnih hlebova pošto je Hristos razapnut na krst! Cetnaestog Aviva je Pasha, ali petnaestog dana toga meseca je Praznik! Zato nemojmo više da primenjujemo taj stih na Pashu jer u njemu piše da treba da "praznujemo" dane koji imaju veze sa kvascem!

Pavle, Novozavetna Crkva i Dani beskvasnih hlebova

U Novom zavetu je verno zapisano da je hrišćanska Crkva u istorijskom periodu koji taj deo Biblije obuhvata držala Dane beskvasnih hlebova! U Delima apostolskim 20:6 piše: "A mi posle dana beskvasnih hlebova otplovismo iz Filipa". Sasvim je jasno da su Pavle i njegovi saputnici svetkovali Dane beskvasnih hlebova u Filipima. U protivnom Sveti Duh nikada ne bi mogao da nadahne ovakve reci u Novom zavetu. Takođe primetite Dela apostolska 12:3-4: "a behu dani beskvasnih hlebova". Cemu ovi stihovi ako su ti dani u Bozjim ocima prestali da postoje?

Obratite pažnju na to da onaj ko je zapisao ove stihove nije bio neznalica o tome šta je ukinuto u Novom zavetu! Ovde Svemogući Bog govori preko nadahnuća koje je došlo od Svetoga Duha! Ti novozavetni stihovi su napisani mnogo godina nakon što je Hristos razapet na krst. Dani beskvasnih hlebova su i dalje postojali u to vreme, jer u suprotnom Sveti Duh nije mogao da nadahne reci koje kažu: "a behu dani beskvasnih hlebova".

Glava druga

ŠTA JE POTREBNO ZNATI O PEDESETNICAMA?

Da li je ovo jedini "dan spasenja"? Vecina crkava uglavnom uci da svi koji "nisu spaseni" ili "se ne spasu" a umru pre Drugog Hristovog Dolaska nikada ne mogu da prime spasenje. Te crkve pretpostavljaju da se izmedju Hrista i sotone odigrava veliko nadmetanje i veruju da je svrha Hristovog dolaska na svet bila da ga spasi. Po tom verovanju Hristos posredstvom svih tih crkava danas ocajnicki pokušava "da spasi ovaj svet". S druge strane mudri, prevarni djavo cini sve što je u njegovoj moci da spreči ljude da se "spasu". Crkve veruju i da postoji ograniceno vreme za ovo nadmetanje.

Vreme Drugog Hristovog Dolaska je blizu, ali kada se Hristos licno vrati na Zemlju bice potpuno bespomocan i nesposoban da spasi svet iz sotoninih kandzi jer ce "biti prekasno" buduci da ce "vreme milosti biti završeno", kao što tvrdi jedna denominacija. Ovo paganizovano ucenje predstavlja sotonu kao mocnije bice i od samog Boga.

Odgovor je otkriven

Novozavetna Bozja Crkva osnovana je u nedelju kada pada godišnja subota (Šabat) koja se zove "Pentekost" ili "Pedesetnice", a koja se u Starom zavetu zove "Dan prvina". Ovaj Praznik se još zove i "Praznik nedelja (sedmica)". Kao što cemo videti, Novozavetna Crkva je svake godine drzala taj godišnji Šabat. Bog je dao taj Praznik Svom narodu s ciljem da mu otkrije i stalno ga informiše o cinjenici da današnji ljudi koji slede istinu predstavljaju samo prvu i preliminarnu "zetvu duša".

Kao što je vec objašnjeno, kada je Bog davao Svojoj Crkvi Svoje godišnje svete praznike, On je imao za cilj da kod Svoje dece konstantno ocuva ispravno znanje o velikom planu koji ima za ceo ljudski rod. Da bi to postigao Bog je uzeo dve zetvene sezone u starom Izraelu kao sliku duhovne zetje ljudskih duša. Prva zetva (zita) u Svetoj zemlji obavlja se na prolece, a druga na jesen. Bog je nameravao da Njegovi Sveti praznici svake godine urezu u svest Njegove Crkve cinjenicu da samo oni koje On Sam pozove u ovo doba mogu da postanu Njegova zaceta deca! Mi smo samo Prvina velike duhovne zetje!

Obrtanje snopa pred Gospodom

Nastavimo sa citanjem centralnog biblijskog poglavlja koje sumira sve Svete praznike u Bibliji - Treca knjiga Mojsijeva 23. U ovom poglavlju nalazimo da su svi Bozji praznici proglašeni "svetim saborima". Prvi na listi tih svetih sabora je dan za sedmicni sabor - Šabat, sedmi dan u nedelji. Potom u 4. stihu krece nabranje godišnjih svetkovina, koje su takodje sveti sabori. Zapovest nalaze okupljanje u te dane "na koje cete se sabirati u vreme njihovo". Prvi na listi zapovedenih svetih sabora je Pasha. Odmah iza Pashe slede Dani beskvasnih hlebova od kojih su dva godišnji Šabati. Od 9. stiha nalazimo uputstva za obrtanje snopa prvina. Izraelci nisu smeli da zanju zito dok ne dodje dan za obrtanje snopa (14. stih), koji pada odmah nakon sedmicne Subote, kada bi usledila svecana ceremonija koju je obavljalo levitsko sveštenstvo. Ti rituali su bili cista zamena za ono što ce se kasnije stvarno dogoditi, pa se zato danas ne praktikuju. Prvina zita odsecala se

uvek u toku Dana beskvasnih hlebova (vidi Knjiga Isusa Navina 5). Ceremonija se sastojala u tome da se prvi snop zita odsece i donese svešteniku koji ga je svecano obrtao pred Gospodom da bi se primio narodu.

Obrtanje snopa u starom Izraelu oslikava vaskrslog Hrista koji se uznosi na nebo da ga Otac primi kao prvog coveka koji je zaista rođen od Boga, odnosno kao prvinu u prvoj zetvi ljudskih duša! Ako uporedite Jevandjelje po Jovanu 20:17 i Mateju 28:9, videćete da je Hristos ujutru izašao pred Oca, nakon što je prethodne noci vaskrsao iz mrtvih (Prva Korincanima 15:20, 23; Rimljanima 8:29; Kološanima 1:15, 18). Ovo ispunjenje ceremonije obrtanja snopa u starom Izraelu dogodilo se upravo u nedelju ujutru, posle Subote koja pada za vreme sedmodnevnog Praznika beskvasnih hlebova.

Kako izracunati Dan Pedesetnica?

Nakon obrtanja snopa pred Gospodom dolazi Pentekost. Ova grcka rec koristi se u Novom zavetu kada je rec o tom Prazniku, mada je ne susrecemo u Starom zavetu. "Pentekost" znaci "pedeseti (dan)". U Starom zavetu se taj praznik zove "Praznik prvina" i "Praznik sedmica". Primiticete pravilno prevedene, jasne instrukcije za ovaj sveti dan u Trecoj knjizi Mojsijevoj 23:15: "Po tom od prvoga dana po suboti, od dana kad prinesete snop za zrtvu obrtanu, brojte sedam nedelja punih; Do prvoga dana po sedmoj nedelji nabrojte pedeset dana" - a pedesetog dana je Pentekost! "I saberite se u taj dan, sabor sveti da vam je; nijednoga posla ropskoga ne radite zakonom vecnim po svim stanovima svojim od kolena do kolena" (21. stih).

Svi ostali Sveti praznici i svetkovine padaju u definitivno odredjene datume i definitivno ustanovljene mesece svetog kalendara. Samo ovaj godišnji Šabat mora da se odredjuje brojanjem dana - metodom koja je vrlo jasna i jednostavna. Od suštinske je vaznosti izracunati pravi dan pošto je Gospod Stvoritelj osvetio samo taj dan kao Pentekost i nijedan drugi! Pretpostavimo da su se apostoli zabrojali u vreme kada je Crkva Bozja trebala da bude osnovana! U tom slucaju se ne bi svi okupili na isto mesto "kad dodje Pedesetnica" (Dela apostolska 2:1), vec bi jedni drzali taj Praznik dan pre, dok bi drugi došli na zakazano mesto tek sutradan.

Fariseji su sredinom prvog veka naše ere stekli potpunu kontrolu nad jevrejskim religijskim svetkovinama. Oni su netacno izracunali Pentekost pošto su imali pogrešnu polaznu tacku tako što su dane do Pentekosta pocinjali da broje dan nakon prve godišnje Subote u godini. Pre Fariseja su pitanja vezana za religijske festivale u Jerusalimu bila pod kontrolom prvosveštenika Sadukeja iz familije Boetus. Boetusi su uvek pocinjali da broje dane do Pentekosta od jutra nakon završetka sedmicnog Šabata (taj dan, koji se zove "subota", dolazi svake sedmice, što znaci da jedna subota padne i tokom sedam Dana beskvasnih hlebova; događja se i da dan uoci prvog Dana beskvasnih hlebova bude subota, pa se u tom slucaju taj Praznik završi naredne subote).

Ova istorijska informacija sacuvana je u Mišni, jevrejskoj religijskoj knjizi koja je napisana oko 200. godine naše ere: "Boetusi kazu: 'Snop prvine ne treba odsecati krajem praznicnog dana (prvog dana beskvasnih hlebova); snop treba iseci samo na kraju sledeceg redovnog Šabata'" (Menahot 10, 3). Ova praksa predata je potonjim

generacijama sveštenika ciji je metod racunanja ispravnog dana u koji padaju Pedesetnice ostao na snazi sve dok su Sadukeji kontrolisali Hram i rituale koji su se u njemu obavljali. I Samaritani i Karaiti (jevrejska sekta koja se pojavila u osmom veku) nastavili su da racunaju dolazak Pentekosta od završetka sedmicne Subote, sedmog dana u nedelji.

Praznik koji uvek pada u nedelju

Kada se dani do Pentekosta broje od nedelje u koju se obrtao snop - jer tog dana pocinje brojanje sedmica - taj Praznik svake godine padne u nedelju, iako se datumi po kalendarskim mesecima razlikuju od godine do godine. Pentekost je praznik koji svake godine mora da se "broji". Dan Pedesetnica se ne moze nikada vezati za odredjeni dan u mesecu ni u jevrejskom (biblijskom) ni u rimskom kalendaru koji se danas uobicajeno upotrebljava. Mišna navodi ispravno brojanje dana za svetkovanje Pedesetnica koje se tradicionalno praktikovalo u Jerusalimu pre nego što su Fariseji preuzeli potpunu kontrolu nad religijskim zivotom Jevreja: "Boetusi kazu: Pentekost uvek pada na dan posle Šabata" (Hagiga 2, 4). Ta cinjenica do kraja objašnjava poslednji deo 15. stiha u Trecoj knjizi Mojsijevoj 23, na koji se nadovezuje i 16. stih: "... brojte sedam nedelja punih; Potom od prvoga dana po suboti, od dana kada prinesete snop na zrtvu obrtanu, brojte sedam nedelja punih".

Peta knjiga Mojsijeva 16:9

Druga (za neke mozda jednostavnija) instrukcija za brojanje dana do Pedesetnica nalazi se u Petoj knjizi Mojsijevoj 16:9-10: "Sedam nedelja nabroj; kad stane srp raditi po letini, onda pocni brojati sedam nedelja. Tada praznuj praznik nedelja (Pentekost) Gospodu Bogu svojemu". Ovaj metod za izracunavanje Dana prvina stoji i u Cetrtoj knjizi Mojsijevoj 28:26: "I na dan prvina, kad prinosite nov dar Gospodu posle svojih nedelja, da imate sabor sveti, nijednoga posla ropskoga ne radite".

Pošto se taj sveti praznik izracunava brojanjem sedam nedelja (sedmica), svetkovina Pentekost bila je poznata i kao "Praznik nedelja" (Peta knjiga Mojsijeva 16:10).

šta znaci ovaj Praznik?

Pasha simboliše Hristovu zrtvu za oproštaj naših grehova, a Dani beskvasnih hlebova predstavljaju uklanjanje greha iz našeg zivota. Pentekost je slika prvog dela duhovne zetve: pozivanje Crkve (pojediniaca koji su pozvani iz sveta)! Proces pozivanja hrišćana u novozavetnom periodu započeo je na Dan Pedesetnica, u nedelju 17. juna, 31. godine naše ere. Tog dana došao je Sveti Duh da se nastani u ljudskom telu po prorocanstvu starozavetnog proroka Joila.

U starozavetno vreme su Izraelci (starozavetna Crkva) uzimali pedesetog dana (na dan Pentekosta) po "dva hleba" iz svojih stanova kao prvine Gospodu (Treca knjiga Mojsijeva 23:17, 20). Upravo na taj nacin je sakupljena novozavetna Crkva iz ovoga sveta da bi njeni clanovi postali prvine Gospodnjeg spasenja, cime ce zapravo ispuniti znacenje ta dva hleba koja su se nekada obrtala pred Bogom! Svi ljudi koji su se

preobratali Bogu postali su deo te Novozavetne Crkve, to jest deo onoga što simbolišu ti obrtani hlebovi. Kao što se prvi snop zetve podizao u vazduh i obrtao pred Bogom, što simboliše Hristov put na nebo i povratak odande, tako su se podizali i obrtali i ovi hlebovi.

Taj cin simboliše cinjenicu da cemo i mi za trenutak da napustimo zemlju kada se budemo uzneli na nebo da se sretnemo s Hristom prilikom Njegovog povratka (Prva Solunjanima 4:16-17), pre nego što se vratimo i stanemo sa Njim na goru Maslinsku, nakon cega ce On zapoceti Svoju hiljadugodišnju vladavinu (Dela apostolska 1:11; Knjiga proroka Zaharije 14:3-4).

Bog nije sada pozvao vecinu ljudi

Bog nije odbacio svoj narod Izrael, ali ga je zaslepio za izvesno vreme da bi usled njihovog pada spasenje došlo neznabozcima koji su posredstvom Hrista pojedinačno nakalempljeni na simbolicnu pitomu maslinu, odnosno duhovno usvojeni u izraelsku porodicu (Rimljanima 11). Ovo je doba kada Bog poziva narod za Svoje ime ciji ce pripadnici kao carevi i sveštenici carevati s Hristom hiljadu godina u Carstvu Bozjem (Otkrivenje 5:10). "Vraticu se potom" - nakon ovog vremena u kome Bog uzima neznabošce da budu narod za Njegovo ime - "i ponovo cu sazidati Davidov dom koji je pao, opet cu sazidati što je u njemu srušeno i nanovo cu ga podici" (Hristos ce podici Davidov dom, a ne ljudi). Zašto? "Da bi i ostali ljudi mogli da traze Gospoda" (Dela apostolska 15:14-17 - proucrite još jedanput te stihove!)

Potomci starog Jude i Izraela su oslepljeni u sadašnje vreme u kome postoji novozavetna Crkva. Hristos ce se vratiti nakon ovog vremena, pa ce onda i ostali ljudi - zaslepljeni Izrael i neznabošci - traziti Gospoda kada sotona bude okovan u verige, a Hristos carovao kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima! Tada ce prvine Hristovog spasenja, koje prilikom Njegovog dolaska postaju besmrtna duhovna bica, carevati sa Njim kao carevi i sveštenici u jeku cudesne izgradnje jedne nove civilizacije! Izrael je u sadašnjem trenutku vecinom zaslepljen dok ne ude punina neznabozaca (broj koji treba da ude), a onda ce se sav Izrael spasiti od greha (Rimljanima 11:26) pošto dolazi Izbavitelj iz Siona, Hristos!

Sav Izrael ce se pokajati i bice spasen od greha - ali kako? Ovo spasenje bice moguće zato što ce Hristos odvratiti bezbožnost od smrtnog Izraela oproštenjem njegovih grehova. Izrael danas ne veruje u Boga, a Davidov dom ("šator") je pao (Rimljanima 11:31-32) kako bi i Izraelci mogli da dobiju milost milošću neznabozaca i malog "ostatka" u Izraelu koji su odabrani u ovom dobu i koji ce raditi sa Hristom kao carevi i sveštenici! Kako je cudesan veliki bozanski plan za iskupljenje covecanstva kada najzad uspemo da ga shvatimo uz pomoc slika koje vidimo u godišnjim svetim praznicima!

Sada samo prva zetva

U poslanici Jakovljevoj 1:18 i Rimljanima 8:23, na primer, Bozji sveti ovog doba nazvani su "prvinama" Njegovog spasenja (u pogrešnom prevodu Vuka Stefanovica Karadzica stoji rec "novina"). Sadašnje doba Crkve i odabiranje naroda koji nosi Bozje ime

zapocelo je na Dan prvina. Tim Praznikom se svake godine slavi taj veliki događaj - velika tajna ovog doba - u Bozjem planu za otkup ljudskog roda. Takodje primetite da ovi Praznici - Dani beskvasnih hlebova i Pentekost - padaju na pocetku godine, kao što se i veliki događaji koje oni simbolišu odigravaju na samom pocetku ostvarenja plana za spasenje covecanstva! Grupa svetih Praznika na kraju godine simboliše silne događaje po Bozjem planu iskupljenja koji ce se odigrati u buducnosti, na kraju ovog doba! Ti Praznici padaju u sedmom mesecu (po svetom kalendaru), a njihovo ispunjenje oznacice pocetak sedme hiljade godina od stvaranja sveta!

Crkve ovoga sveta danas uce da je zadatak crkve da spasi svet i da se svako ko ce biti spasen spasava u ovom trenutku! One takodje poducavaju da ce se "vreme milosti" završiti prilikom Drugog Hristovog Dolaska ili pred sam Njegov dolazak. Kada bi to bila istina, kakav bi to samo neuspeh bio za Bozji plan, jer u tom slucaju bi veoma mali broj ljudi bio istinski spasen u ovo doba! Jedna trecina svih zivih ljudi na Zemlji nikada nije ni cula za jedino ime kojim se mozemo spasiti! Da li je ta vecina zauvek izgubljena zato što nikada nije cula za Hrista? Da li su ti ljudi izgubljeni i osudjeni bez ikakve šanse za spasenje? Današnje uobicajeno teološko ucenje glasi: Bog je odbacio Svoj narod Izrael i taj narod je sada zavek osudjen i izgubljen. Kada bi ljudi svake godine drzali svete Praznike za koje je Bog zapovedio da se svetkuju zauvek, Praznike koje je verno praznovala novozavetna Crkva (kao što je zabeleženo u Delima apostolskim i istoriji crkve) - razumeli bi cudesan Bozji plan. Naš cilj i zadatak nije da u sadašnjem trenutku preobratimo svakog coveka u svetu nego da objavimo Jevandelje. Koje Jevandelje? Prosto Jevandelje: blagovest o Carstvu - dobre vesti o hiljadugodišnjoj obnovi svega koja ce nastupiti kada se Hristos bude vratio da se zacari u velikoj sili i slavi!

Pokušajmo da shvatimo sledece: Izrael je u sadašnjem trenutku delimicno zaslepljen, ali samo do završetka sadašnjeg doba neznabožaca! Dobre vesti o dolazecem Carstvu treba da se propovedaju za svedocanstvo. U ovom vremenu je mnogo pozvanih, ali samo nekolicina izabranih i još manje onih koji su ostali verni do kraja. Takvi pojedinci - narod odabran za Njegovo ime - postace vecni i carevace u tom hiljadugodišnjem Carstvu na Zemlji kada ce slepilo biti uklonjeno od Izraela koji ce ostati zaslepljen do kraja ovog vremena neznabožaca. Nebesa su primila Isusa sve dok ne dodje to vreme da sve bude obnovljeno. Svi koji su skupljeni od tog prvog Dana Pedesetnica 17. juna, 31. godine pa do danas samo su Prvine u Bozjem planu spasenja. Stoga ovo doba predstavlja odabiranje samo "prvine" onih koji ce biti spaseni. Ti odabrani se iskušavaju i testiraju da bi se kvalifikovali za pozicije careva i sveštenika u Carstvu u kome ce sprovesti u delo pravo spasenje sveta!

Kad se Hristos vrati...

Bog ce ponovo podignuti Svoju ruku da po drugi put izbavi ostatak Svog naroda - Izraela (Knjiga proroka Isaije 11:11). U to vreme "Gospod ce doci s ognjem i kola ce mu biti kao vihor, da izlije gnev svoj u jarosti svojoj i pretnju u plamenu ognjenom. Jer ce Gospod suditi ognjem i macem svojim svakom telu, i mnogo ce biti pobijenih od Gospoda... I postavicu znak za njih, i poslacu izmedju njih koji se spasu (ovih nevolja) k narodima (neznabošcima)... koji ne cuce glasa o meni niti videše slave moje, i javljace slavu moju po narodima (neznabošcima)" (Knjiga proroka Isaije 66:15-16, 19).

Tada ce "poteci iz Jerusalima voda ziva" i neznabozački narodi koji ranije nisu culi za Boga "dolazice od godine do godine da se poklone caru Gospodu nad vojskama i da praznuju praznik senica" (Knjiga proroka Zaharije 14:16). U to vreme "ici ce mnogi narodi govoreci: hodite, da idemo na goru Gospodnju i u dom Boga Jakovljeva, i ucice nas svojim putevima i hodicemo njegovim stazama; jer ce iz Siona izaci zakon i rec Gospodnja iz Jerusalima. I sudice medju mnogim narodima, i pokarace jake narode na daleko, i oni ce raskovati maceve svoje na raonike i koplja svoja na srpove; nece dizati mac narod na narod, niti ce se više uciti ratu... U to vreme, govori Gospod... Gospod ce carovati nad njima na gori Sionu od sada i do veka" (Knjiga proroka Miheja 4:2-7). Ova prorocanstva se ne odnose na današnju Bozju Crkvu, vec na slavno vreme Bozjeg Carstva koje ce se uspostaviti nakon Hristovog povratka. Predivnog li plana za izbavljenje celog sveta!

Adam je sagrešio protiv Boga, kao i svi ljudi. Od Adama do danas pratimo istoriju ljudskog zivota bez Boga, koja obiluje pricama o patnji i neuspehu. U Svojoj velikoj mudrosti Bog je dopustio coveku da dokaze sebi koliki je grešnik i koliko je bespomocan kada je prepušten sam sebi! Najzad cemo se nauciti da svet zaista moze da se spasi jedino kada Bog krene da spasava covecanstvo tako što ce poslati Isusa da zavlada gvozdеном palicom!

Zbog toga su danas spasene samo Prvine spasenja koje ce u Carstvu Bozjem imati veliku cast kao Hristovi pomocnici u cudesnom radu na izbavljenju celog sveta! Ovo je pravi Bozji plan za iskupljenje ljudi o kome Biblija uci još od Prve knjige Mojsijeve pa sve do Knjige Otkrivenja! Kako je to suprotno današnjem rasprostranjenom ucenju o spasenju! No, ovaj plan u svakom slucaju sadrže sveti Bozji Praznici koji iz godine u godinu oslikavaju etape njegovog ostvarivanja. Da su crkve nastavile da drže te Svete dane nikada ne bi izgubile iz vida pravi Bozji plan, niti bi potpale pod uticaj prevare nazovivernika!

Novozavetna Bozja Crkva svetkovala Pentekost

Kao što nailazimo na biblijske stihove koji potvrđuju da je istinita Bozja Crkva nakon Hristove smrti nastavila da svetkuje Dane beskvasnih hlebova i Pashu, isto tako vidimo da je nastavila da obelezava i Pentekost. Evo gde to mozete da procitate: Prva Korincanima 16:8 i Dela apostolska 20:16 ("Trojicina dne" kod Vuka Stefanovica Karadzica nije tacan prevod, pošto u izvornom grckom tekstu jasno stoji da je rec o Danu Pedesetnica. Ova netacna fraza provukla se u latinski prevod Biblije (Vulgatu) u 4. veku, a odatle i u mnoge svetske prevode Novog Zaveta)!

Da se apostoli i ostali Hristovi ucenici nisu okupili na sveti sabor u taj prvi Dan Pedesetnica (i to u vreme kada su svi Praznici u Starom zavetu navodno bili ukinuti u Novom), nikada ne bismo mogli da procitamo u našim Biblijama velicanstvene podatke u drugoj glavi Dela apostolskih. "Sveti sabor" znaci sveti skup Crkve koja se okuplja pod apsolutnim bozanskim autoritetom. Tim autoritetom je ovaj godišnji skup zapoveden za svakoga, što znaci da je svako obavezan da mu prisustvuje.

Šabat je sedmicni sveti sabor iz koga vidimo da nam je zapovedeno da se okupimo u taj dan! Svaka godišnja prilika za okupljanje u dane kada padaju sveti Praznici zapravo predstavlja sveti sabor. Rana hrišćanska Crkva se pokoravala zapovesti za okupljanje na sveti sabor. Da li joj se i mi pokoravamo?

Glava treca

PRAZNIK TRUBA I DAN OCIŠĆENJA

"Još rece Gospod Mojsiju govoreci: Kazi sinovima Izraelovim i reci: prvi dan sedmoga meseca neka vam je odmor, spomen (a ne senka!) trubni, sabor sveti. Nijednog posla ropskoga nemojte raditi" (Trece knjiga Mojsijeva 23:23-25). Ovaj stih nam daje sliku sledeceg blagoslovenog koraka u Bozjem planu u kome vidimo da ce na zvuk Bozje trube Hristos opet doci, ovoga puta na oblacima i sa glasnom vikom arhandjela (Prva Solunjanima 4:14-17). Taj događaj usledice "kada zatrubi poslednja truba. Truba ce, naime, zatrubiti, i mrtvi ce biti vaskrsnuti neraspadljivi, a mi cemo se izmeniti" (Prva Korincanima 15:52). Kada se Hristos ne bi vratio da vaskrsne mrtve, nikada ne bismo bili u mogucnosti da steknemo vecni zivot! Ako nema vaskrsenja mrtvih, nema nam ni vecnog zivota, jer u tom slucaju "propadoše koji u Hristu pomreše" (Prva Korincanima 15:18).

Na zvuk sedme trube Hristos ce se direktno umešati u tokove ovog sveta (Otkrivenje 11:15-19). Truba je simbol rata! On dolazi u vreme svetskog rata u kome su narodi razljudeni! Cim se obavi posao prikupljanja prvina (posao koji oslikava Pentekost ili Praznik prvina), na kraju sadašnjeg doba, Hristos ce ponovo podici dom (šator) Davidov (Dela apostolska 15:16); po drugi put ce podici ruku da izbavi ostatak Svog naroda (Knjiga proroka Isaije 11:11); potrazice i naci Svoje izgubljene ovce (koje propovednici u današnjim crkvama ne traze) i u to vreme ce ih spasiti (Knjiga proroka Jezekilja 34:1-14).

Obratite paznju na to kada ce se tacno odigrati ovi događaji: "I tada ce se zatrubiti u veliku trubu, i koji se (Izraelci) behu izgubili u zemlji Asirskoj i koji se behu zagnali u zemlju Misirsku, doci ce i klanjace se Gospodu na svetoj gori u Jerusalimu" (Knjiga proroka Isaije 27:13). Kada ce se Izrael opet sakupiti u Obecanu zemlju? Na zvuk trube - prilikom Drugog Hristovog Dolaska! Buduci da su današnje crkve zaboravile na Dan Truba, mnogi misle da delimican povratak Jevreja u Svetu zemlju i osnivanje izraelske nacije predstavlja današnje ispunjenje tog biblijskog prorocanstva!

Hristova direktna intervencija u ovom svetu je sledeci događaj u planu spasenja. Mozda ce se slavni Drugi Hristov Dolazak dogoditi na sam Dan truba, bez obzira na godinu u kojoj ce se ispuniti to prorocanstvo. Ko zna? Mada ne mozemo sa sigurnošcu da tvrdimo da se Hristos vraca baš u taj dan, vidimo da takva mogucnost postoji! Hristos je, naime, razapet na krst u sam dan Pashe, odnosno umro je na dan kada je zapovedjeno drzanje uredbe o Pashi; zatim je na sam Dan Pedesetnica došao Sveti Duh i započeo odabir Prvina za spasenje. Da tadašnji Hristovi ucenici (njih 120) nisu svetkovali taj godišnji Šabat - da se nisu okupili na sveti sabor - da li bi u tom slucaju primili blagoslov da se Sveti Duh nastani u njih?

Isus nas neprestano upozorava da strazarimo (posmatramo) situaciju vezanu za Njegov Drugi Dolazak! Postoji li mogucnost da ne budemo spremni za Hristov dolazak ili da ne budemo uhvaceni u oblake na susret s Hristom u slucaju da ne svetkujemo Dan Truba kao što je Crkva Bozja u prvom veku svetkovala Pentekost? Naravno, na to pitanje ne mozemo da odgovorimo, ali nije na odmet postaviti ga! Dakle, da li je moguće da nam se

to dogodi? Zato se potčinimo zapovesti o drzanju Praznika truba i ponizno, dobrovoljno i pokorno hodajmo na svim putevima svetlosti. Praznik truba je dan radosti i dan svet Gospodu, poput sedmicne Subote (Knjiga Nemijina 8:2, 9-12).

Dan očišćenja ili post

Potom pročitajmo šta piše u Trecoj knjizi Mojsijevoj 23:26, 27, 31-32: "Još rece Gospod Mojsiju govoreci: A deseti dan toga meseca sedmoga dan očišćenja; sabor sveti da vam je, i mucite duše svoje (postom)... U taj dan nemojte raditi nijednoga posla, jer je dan očišćenja, da se ocistite pred Gospodom Bogom svojim. Nijednoga posla nemojte raditi; to da je vecna uredba od kolena do kolena u svim stanovima vašim. Subota pocivanja neka vam bude i mucite duše svoje; devetoga dana istoga meseca kad bude vece, od vecera do vecera praznujte pocinak svoj" (rec "pocinak" ovde je prevedena od hebrejskog "Šabat"). Predivna tajna! Očišćenje pred Gospodom posle koga covek najzad moze postati jedno sa svojim Tvorcem!

U istoj knjizi (u 16. poglavlju, stihovi 29 i 31) objašnjena je simbolika Dana očišćenja. Tako nalazimo da je institucija Dana očišćenja uvedena kao sveta Subota koju zauvek treba drzati: "I ovo neka vam bude vecna uredba: deseti dan sedmoga meseca mucite duše svoje, i ne radite nikakav posao, ni domorodac ni došljak koji se bavi medju vama... To neka vam je pocivanje subotno, i mucite duše svoje po uredbi vecnoj".

Obratite paznju na izraz "od vecera do vecera praznujte pocinak (Šabat) svoj" u Trecoj knjizi Mojsijevoj 23:32. Ko god svetkuje Subotu citira taj stih kao dokaz da Šabat pocinje nakon zalaska sunca. Ako vec verujemo u to biblijsko učenje, zašto onda ne drzati Subotu o kojoj govori sam tekst - veliku Subotu Dana očišćenja, koja je zauvek uspostavljena? Da li smo dosledni ako neprekidno citiramo taj stih kao dokaz o vremenu u koje Šabat pocinje, a potom odbijemo da drzimo sam Šabat na koji se taj stih odnosi?

Skriveno znacenje Dana očišćenja

Dan očišćenja predstavlja sliku velikog, predivnog dogadjaja koji ce se odigrati nakon Drugog Hristovog Dolaska. Svet o tome ništa ne zna, buduci da ne uvida pravo znacenje godišnjih Šabata koji su Gospodu svetinja. Taj svet greši što ne drzi te Subote koje stalno podsecaju na Bozji plan spasenja za ljudski rod! Sva simbolika ovog praznika iskazana je u ceremoniji koja se odrzavala na Dan očišćenja pre nego što je Hristos razapnut na krst. Ceremonija je opisana u 16. glavi Trece knjige Mojsijeve gde u petom stihu piše: "A od zbora sinova Izraelovih neka uzme (Aron) dva jarca za zrtvu radi greha i jednoga ovna za zrtvu paljenicu". U šestom stihu prvosveštenik prinosi zrtvu za sebe i svoj dom, a potom u 7. i 8. stihu: "Potom neka uzme dva jarca, i neka ih metne pred Gospoda na vrata šatora od sastanka. I neka Aron baci zdreb (kocku) za ta dva jarca, jedan zdreb Gospodu a drugi zdreb Azazelu".

Pošto gornja simbolika nije razumljiva i pošto postoje mnoge teorije, mišljenja, ideje i objašnjenja tog cina, zaustavicemo se da detaljnije razmotrimo taj dogadjaj. Bez obzira na naša predašnja ubedjenja, proucimo sve detalje otvorenog uma i bez predrasuda pošto nam je potrebno da sve dokazemo buduci da zelimo istinu! Kljuc za celovito objašnjenje

te starozavetne ceremonije krije se u znacenju reci "Azazel", koja se ne pojavljuje ni na jednom drugom mestu u Starom zavetu! 'Opšti komentar Biblije' kaze: "Sledeci najstarija mišljenja Jevreja i hrišćana, Spenser smatra da je 'Azazel' ime za djavola, a njegovo mišljenje deli i Rosen... zdreb za jarca Azazela znacio je da on mora da ode". 'Jednotomni komentar' jednostavno kaze: "Smatra se da je 'Azazel' ime zlog demona".

Prototip Hrista i sotone

Naravno, dva jarca u toj starozavetnoj ceremoniji su prototipi stvarnih događaja i licnosti. Primećujete da je bilo neophodno baciti zdreb koji odlucuje koji je jarac kvalifikovan da predstavlja Hrista, a koji Azazela. Neki kazu da su oba jarca bila odredjena da predstavljaju Hrista, ali pošto Sveto Pismo to ne kaze, onda je bolje ne pretpostavljati tako nešto.

Cin bacanja "zdreba" u Bibliji predstavlja svecani zahtev Bogu da odluci u neodredjenim stvarima. Ta sveta religijska ceremonija podrazumeva da se od Boga trazi da ucini natprirodno delo. Upravo zato je izvlacenje nagrada - savremeni zdreb zvani "loto" (lutrija, kockanje, izvlacenje nagrada, FONTO i slicno) - djavolje delo koje u stvari predstavlja profanisanje svete sluzbe kojom se upucuje apel Bogu da donese odluku. Ocgledno ljudi nisu bili u stanju da odrede koji jarac zadovoljava uslove da predstavlja Hrista, pa su apelovali na Boga da On presudi!

"Jedan zdreb Gospodu a drugi zdreb Azazelu". Jedan zdreb je bio za Gospoda (jarac koji je preteca Hrista, a drugi nije bio za Gospoda, odnosno drugi jarac nije preteca Hrista nego Azazela - sotone!). Recij kojima je napisan taj stih najprirodnije sugerisu da je Azazel ime za neku osobu koja se ovde suprotstavlja Gospodu! Obratite paznju na taj kontrast gde je jedan zdreb za Gospoda a drugi za Azazela!

Jarac koga je Bog odabrao zdrebom da predstavlja Hrista bio je zaklan - baš kao što je zaklan i onaj koga je taj jarac predstavljao - Hristos! Drugi jarac koga bi Bog odabrao da predstavlja Azazela nije bio zaklan, nego su ga zivog terali u pustinju. Samim tim on ne moze da bude takozvani "jarac za vaskrsenje", simbol vaskrslog Hrista, pošto nikada nije umirao. Kao što cemo pokazati, nenaseljena pustinja u koju je drugi jarac bio oteran ne moze da predstavlja nebo na koje je otišao Hristos, jer nebo nije ni nenaseljeno podrucje, a nije ni pustinja.

Nakon što bi Bog odredio koji jarac predstavlja Hrista a koji Azazela, prvosveštenik je klao junca kao zrtvu za svoje grehe (11. stih), a potom je unosio zeravicu i slatki miris u Svetinju nad svetinjama u kojoj je takode škropio krv junca na presto milosti - zaklopac - tip Bozjeg trona koji pokriva stolove svedocanstva (zakona). Pre nego što obavi taj deo sluzbe, prvosveštenik je prvo morao da ocisti sebe kako bi mogao da predstavlja Hrista kao Prvosveštenika. U smislu simbola, ljudski sveštenik nije obavljao taj cin zarad Hrista, našeg Prvosveštenika, kome takvo ocišćenje nije bilo ni potrebno. Medutim, takvo ocišćenje je svakako bilo potrebno sveštenicima (pretecama Hrista, Prvosveštenika) koji su u to vreme zamenjivali Hrista u Njegovoj sluzbi. Tek nakon tog cina levitski prvosveštenik je bio spreman da izade iz Bozje svetinje i obavi sluzbu ocišćenja celog naroda.

Potom je bio zaklan jarac koga je Bog zdrebom odabrao da predstavlja Hrista kao zrtvu za greh naroda. Iz tog razloga je ovaj jarac morao da ponese grehe celog naroda, kao što je najzad Hristos jednom za sve poneo naše grehe na svom krstu. Ali Hristos je ustao iz mrtvih i vazneo se na Bozji nebeski presto. Sada se dakle postavlja pitanje ko ili šta u ovoj levitskoj ceremoniji predstavlja vaskrslog Hrista koji je otišao na nebo od trenutka kada je prvi jarac zaklan? Neki kazu da taj jarac predstavlja Azazela. Pogledajmo!

Vaskrsnuti Hristos se sada nalazi na nebu, sa desne strane Bozjeg prestola (Prva Petrova 3:22). Koju titulu nosi Hristos? Titulu našeg Prvosveštenika! Šta je bio zemaljski tip Bozjeg prestola? Nenastanjena pustinja? Ne! U pustinju je odlazio zivi jarac! Zemaljski tip Bozjeg trona bio je zaklopac u Svetinji nad svetinjama. Nakon što je umro, Hristos je otišao na zaklopac (loš srpski prevod za "presto milosti") gde se moli za nas kao naš Prvosveštenik: "... kuda Isus ude za nas kao preteca i posta vecni prvosveštenik po redu Melhisedekovu" (Jevrejima 6:19-20).

Dakle, ko ili šta u levitskoj ceremoniji za Dan očišćenja predstavlja vaskrslog Hrista, našeg Prvosveštenika, koji je prošao iza zavese i otišao do Bozjeg prestola na nebu? Zaklani jarac! Pošto taj mrtvi jarac predstavlja zaklanog Hrista, onda ne može da predstavlja Hrista koji je ustao iz groba. Zaklani Hristos još uvek nije bio naš Prvosveštenik pošto se služba levitskog sveštenstva na celu sa levitskim prvosveštenikom nije završila do trenutka kada je Hristos ustao iz mrtvih i vazneo se na nebo kao Prvosveštenik po redu Melhisedekovu. Pošto je samo vaskrsli Hristos naš Prvosveštenik, postavlja se pitanje ko je odigrao ulogu vaskrsavanja iz mrtvih u levitskim ceremonijama? Ko je iz godine u godinu privremeno zamenjivao pravog Prvosveštenika na dan ovog vecnog svetog Praznika? I malo dete jasno može da shvati da je tu ulogu igrao levitski prvosveštenik, a ne jarac koji predstavlja Azazela!

Prvosveštenik - preteca Isusa Hrista

Cim je prvi jarac bio zaklan, ko je odlazio iza zavese koja odvaja svetinju od Svetinje nad svetinjama da poškropi krv tog jarca pred simbolom Bozjeg prestola (zaklopcem)? Treća knjiga Mojsijeva 16:15-16: "I nek zakolje jarca (prvosveštenik) na zrtvu za greh narodni, i neka unese krv njegovu iza zavese... i pokropi njom po zaklopcu (prestolu milosti) i pred zaklopcem i tako će ocistiti svetinju od necistota sinova Izraelovih..." Dakle, levitski prvosveštenik, koji uzima krv i nosi je iza zavese na zaklopac, preteca je Hrista koji ustaje iz groba i jednom za sve figurativno odnosi svoju krv iza te zavese do samog Bozjeg prestola na nebu gde se sada, kao naš Prvosveštenik, moli za nas. Ovo je tako jasno da i malo dete može da razume.

Zaklani jarac predstavlja razapetog Isusa Hrista. Uzimanjem krvi zaklanog jarca koju je nosio iza zavese na zaklopac u Svetinji nad svetinjama - sliku Bozjeg prestola - prvosveštenik je predstavljao i obavljao funkciju vaskrslog Hrista koji se vazneo do desne strane Velicanstva na visinama gde se moli kao naš Prvosveštenik. Pošteno govoreći, možemo li poducavati da jarac Azazel predstavlja to delo vaskrslog Hrista? Da li je zivi jarac nosio Hristovu krv iza zavese i škropio njome zaklopac?

Prvosveštenikov odlazak iza zavese u Svetinju nad svetinjama simboliše Hristov povratak na nebo. Ono što je sveštenik obavljao u Svetinji nad svetinjama simboliše Hristovo delo koje traje vec skoro 2000 godina: On se moli za nas predocavajuci svoju krv pred nebeskim prestolom blagodati (milosti). Šta je potom cinio sveštenik kada se vraćao medju narod (što simboliše Hristov povratak na Zemlju)? "A kad ocisti svetinju i šator od sastanka i oltar, tada neka dovede jarca zivoga. I metnucvi Aron obe ruke svoje na glavu jarcu zivom, neka ispovedi nad njim sva bezakonja sinova Izraelovih i sve prestupe njihove u svim gresima njihovim, i metnucvi ih na glavu jarcu neka ga da coveku spremnom da ga istera u pustinju. I jarac ce odneti na sebi sva bezakonja njihova u pustinju; i pustice onog jarca u pustinju. Potom neka opet ude Aron u šator od sastanka i svuce haljine svoje na svetom mestu i obuće svoje haljine; i izašav neka prinese svoju zrtvu paljenicu i narodnu zrtvu paljenicu, i ocisti sebe i narod. A salo od zrtve za greh neka zapali na oltaru. A ko odvede jarca za Azazela, neka opere haljine svoje i okupa telo svoje u vodi, pa onda neka ude u oko (izraelski logor)" (Trece knjiga Mojsijeva 16:20-26).

Jarac Azazel ne nosi naše grehe

Vreme je da nam ta slika postane jasna! Ima li pravde u Bogu? Zar On nije Bog pravde i milosti? Zar nije sazaljiv? Ko je stvarni uzrok naših grehova? Đavo je autor naših grehova baš kao što je Hristos zacetnik našeg spasenja. Kao nevina zrtva (koja zamenjuje našu smrt) Isus je uzeo našu krivicu na Sebe (sve ono za šta smo krivi, a to su naši gresi). On je nevina zrtva! Voleo nas je i bio spreman da umre za nas. On i samo On je poneo našu krivicu - naše grehe! Stoga nam Bog oprašta naše grehe onda kada se pokajemo i prihvatimo Hristovu zrtvu. Ali ako se samo na tome zaustavimo, da li je pravda cak i tada zadovoljena? Stvarni uzrok i pravi zacetnik tih grehova je djavo i sotona.

Da li je pravedno da Hristos nosi krivicu koja nije Njegova, dok se djavo slobodno šeta bez ikakvih posledica? Da li mislite da veliki Bozji plan podrazumeva da se konacno uvede potpuna pravda tako što ce izvorna krivica biti stavljena na onoga ko je stvarno snosi? Pazljivo pogledajte ovu distinkciju: Hristos je poneo našu krivicu na Sebi zato što smo mi krivi, uprkos cinjenici da je djavo izvorni uzrok sve naše krivice. Ali pravda zasigurno mora da bude zadovoljena na taj nacin što ce Bog staviti svu krivicu pravo na djavolovu glavu. I to ne našu krivicu, nego njegovu krivicu koja se ogleda u tome što nas je naveo na sagrešenja. I mi snosimo krivicu koju je Hristos poneo, a opet svi naši gresi dolaze od djavola i predstavljaju njegovu vlastitu krivicu!

Primetite još jednu stvar: jarac Azazel odnosi sa sobom grehe celog naroda kome su gresi vec oprošteni nakon završene ceremonije u svetinji. Ti gresi su sada u potpunosti placeni supstitutivnom zrtvom koja zamenjuje Hristovu zrtvu ciji je simbol u ubijanju nevinog jarca pre nego što isti gresi konacno bivaju položeni na glavu zivog jarca. Dakle ti gresi su vec placeni smrću zaklanog jarca.

Đavo je stvarni zacetnik svakog greha. Da li je moguće da se izmirimo sa Bogom u krajnjem smislu sve dok je sa nama taj podstrekac greha? Uvidjamo li da on prvo mora da bude oteran? Pravde sa Bogom neće biti dok sama djavolova krivica za naše grehe ne dodje pravo na njegovu glavu. Da li je pravedno da Hristos nosi djavolovu krivicu, kao

što nosi našu krivicu za naše grehe? Hristos jeste poneo naše grehe, ali to ne znaci da mora i dalje da ih nosi! Zar naši gresi ne trebaju da se sasvim uklone od nas i da nestanu cak i iz Bozjeg prisustva?

Klanje i škropljenje krvi prvog jarca naocigled naroda otvorilo je put za pomirenje naroda sa Bogom posredstvom supstitucione zrtve nevinog jarca. Zato je jasno da, kada drugi jarac natovaren tim gresima odlazi u pustinju, zrtva za pomirenje naroda sa Bogom tek tada postaje efektivna! Prvi jarac oznacava pomirenje ljudi sa Bogom, a teranje drugog jarca u pustinju predstavlja kompletno uklanjanje tih oproštenih grehova iz Bozjeg prisustva!

Sotona klevetnik

Moc koju nad covekom ima sotona, opadac brace, zasniva se na grehu. Kada svi gresi ciji je on uzrocnik dospeju na njega nakon što ih Hristos ukloni od nas, sotona ce izgubiti svoj današnji uticaj na nas i nikada više nece moci da nas optuzuje! Zato konacno prihvatanje krvi prvog jarca (Hrista) simboliše kompletno izmirenje duga prema Bogu i oproštaj Izraelovih grehova, a oterivanje Azazela koji sa sobom nosi te oproštene grehe simboliše potpuno uklanjanje svih grehova - spasenje - odnosno izbavljenje od sile neprijatelja celog ljudskog roda.

Prinošenje prve nevine zrtve je put ka izmirenju sa Bogom, ali pravda nije bila time zadovoljena do kraja. Teranje zivog jarca u pustinju ukazuje na to da ce doci do konacnog izmirenja sa Bogom kada ljudski gresi budu stavljeni na svog pravog vinovnika (gde im je i mesto) i kada ti gresi i njihov autor budu potpuno uklonjeni iz Bozjeg prisustva i iz Njegovog naroda. Kada se to obistini doci ce do potpunog izbavljenja naroda od sotonine vlasti. Sa Bogom necemo moci da se potpuno sjedinimo sve dok taj simbolici cin ne bude sproveden u delo.

Pre nego što ostavimo ovu sliku, primetite da Aron mora da se okupa i ocisti pre nego što stupi u kontakt sa narodom nakon što je postavio ruke na glavu zivog jarca. Dakle i covek "podoban" za izvršenje te ceremonije je morao da opere odecu i da se okupa nakon dolaska u dodir s jarcem Azazelom i pre povratka u narod. Ova simbolika svakako ukazuje na cinjenicu da su ovi ljudi dolazili u dodir sa djavolom! Primeticete da se cin stavljanja vec oproštenih grehova na glavu zivog jarca ne odigrava sve dok se prvosveštenik ne vrati iz Svetinje nad svetinjama iza zavese, tako da je ovaj dogadjaj preteca onoga što ce se odigrati nakon što Hristos drugi put dode na Zemlju!

Ako zivi jarac predstavlja vaskrslog Hrista, onda to znaci da sveštenik, nakon Hristovog vaskrsenja, ponovo stavlja na Njega grehe koje je poneo na krst. Ima li u tome ikakve logike? Da li je dosledna ta teorija o jarcu Azazelu? Nije, ali znacenje tog jarca je potpuno jasno, jednostavno, dosledno i logicno iz kog god ugla da posmatrate taj aspekt starozavetne ceremonije. Prvi jarac predstavlja nevinog Isusa koji je umro za naše grehe. Odlazak prvosveštenika iza zavese predstavlja odlazak vaskrslog Hrista iza zavese do prestola blagodati (Bozjeg trona na nebu) na kome se Hristos nalazi vec preko 1900 godina. Povratak prvosveštenika iz Svetinje nad svetinjama s ciljem da konacno stavi grehe na glavu zivog jarca predstavlja povratak Isusa Hrista koji stavlja grehe (koje je

poneo na Sebi) na njihovog autora (djavola), koga ce zivog poslati u nenastanjenu pustoš ("bezdan" o kome piše Knjiga Otkrivenja 20:3).

Devetnaesta glava Knjige Otkrivenja sadrzi prorocanstvo o Drugom Dolasku Isusa Hrista! Šta se zatim dešava na pocetku 20. poglavlja? Tacno ono što u stvari prikazuje 16. glava u Trecoj knjizi Mojsijevoj? Đavo je oteran! "Bezdan" iz Otkrivenja 18:2 je simbol nenaseljene pustinje. Specijalan covjek je bio posebno odredjen da otera jarca u pustinju, što je paralela sa nebeskim andjelom koji silazi da sveze djavola. Đavo ne biva ubijen, niti umire - on je i dalje ziv hiljadu godina kasnije, nakon Milenijuma (Otkrivenje 20:7).

Sigurno cete pomisliti na nekoliko stvari kada je rec o ovoj simbolici. Oba jarca su "metnuta pred Gospoda". Moze li sotona da bude stavljen pred Gospoda ili, bolje receno: moze li da stane pred Njega? Knjiga o Jovu 1:6 i 2:1 kaze da je i sotona došao da stane pred Gospoda. Videli ste da je Azazel oteran iz Svetinje nad svetinjama koja je simbol Bozjeg prisustva. Tako je zauvek uspostavljen godišnji Praznik - Dan pomirenja - da bi Bozja deca i Njegova Crkva stalno imali pred ocima plan za iskupljenje covcanstva koji ce se ostvariti nakon Drugog Hristovog Dolaska.

Nalazimo da Novi zavet priznaje taj sveti Praznik. Govoreci o pogibeljnoj plovidbi apostola Pavla ka Rimu, Dela apostolska 27:9 beleze da je "plovidba vec bila nesigurna, jer je i post vec bio prošao". Po priznanju svih komentatora Biblije taj post se odnosi na Dan ocišćenja - deseti dan sedmog meseca! Dan posta nije mogao da prodje te godine ako više nije bio na snazi i ako nije postojao medju Bozjim narodom. U suprotnom, Sveti Duh sigurno nikada ne bi nadahnuo zapisivanje tih reci u Sveto Pismo! Ovaj stih daje pouzdanu i snaznu indicaciju da Dan ocišćenja postoji i u vreme Novog zaveta. Stoga nije cudo što i Sveti Duh priznaje taj Praznik.

Glava četvrta

PRAZNIK SENICA (KOLIBA) i POSLEDNJI VELIKI DAN

Zatim dolazimo do šestog svetog Praznika, Praznika senica (koliba). Obratimo paznju na to koja je uputstva Bog dao za tu priliku: "Praznik senica praznuj sedam dana, kad zbereš s gumna svojega i iz kace svoje. I veseli se na praznik svoj ti i sin tvoj i keci tvoja... Sedam dana praznuj praznik Gospodu Bogu svojemu na mestu koje izabere Gospod, kad te blagoslovi Gospod Bog tvoj u svakoj letini tvojoj i u svakom poslu ruku tvojih; i budi veseo... ali niko da ne dodje prazan pred Gospoda. Nego svaki s darom od onoga što ima, prema blagoslovu Gospoda Boga tvojega kojim te je darivao" (Peta knjiga Mojsijeva 16:13-17).

Ime ovog Praznika je pogrešno prevedeno na naš jezik kao "Praznik senica" pošto se takva rec koristila u rodnom kraju Đure Danicica, a podrazumevala je privremeno stanište, nešto poput kolibe. "Praznik koliba" ili "Praznik šatora" je pravo ime ovog Praznika na izvornom jeziku. Praznik senica treba drzati sedam dana pocev od 15. dana u sedmom mesecu po svetom Bozjem kalendaru. Obratite paznju na tekst u Trecoj knjizi Mojsijevoj 23:33-35: "Još rece Gospod Mojsiju govoreci: Kazi sinovima Izraelovim i reci: petnaestoga dana sedmoga meseca praznik je senica za sedam dana Gospodu. Prvi dan neka bude sabor sveti, nijednoga posla ropskoga nemojte raditi" - prvi dan Praznika koliba je sveti sabor, zapovedjeni skup! Ne treba raditi nijedan posao "i veselite se pred Gospodom Bogom svojim sedam dana. I praznujte taj praznik Gospodu sedam dana svake godine zakonom vecnim od kolena do kolena, sedmoga meseca praznujte ga" (Treca knjiga Mojsijeva 23:40-41).

Uvidjate da zapovest nalaze da se ovaj Praznik zauvek svetkuje. On nosi u sebi slike konacnih dogadjaja u kojima kulminira veliki Bozji plan i to: nakon Hristove smrti za naše grehe koja treba da iskupi covecanstvo; nakon što nam je poslao Sveti Duh i odabrao narod za Svoje Ime ciji ce pripadnici biti carevi i sveštenici hiljadu godina; nakon Svog slavnog Drugog Dolaska i nakon što konacno obnovi iskupljene tako što ce staviti grehe na sotoninu glavu, glavu stvarnog autora svih grehova i odvojiti djavola i grehe od Bozjeg prisustva i prisustva Njegovog naroda (cime ce Bog konacno usavršiti pomirenje izmedju Sebe i covecanstva) - tek onda cemo biti spremni za konacnu seriju dogadjaja koji ce zapoceti "svadbu Jagnjetovu" - stvarno sklapanje Novog Zaveta, uspostavu Carstva Bozjeg na Zemlji i veliku zetvu duša koja ce trajati hiljadu godina. Ovaj Praznik je slika buduceg Milenijuma - Hiljadugodišnjeg Carstva!

Slika Milenijuma

Bog je upotrebio dve godišnje sezone zetve u starom Izraelu kao sliku duhovne zetve ljudskih duša i prikaz Svog plana za spasenje covecanstva. Prva zetva u Svetoj zemlji pada u prolece - zetva zita, nakon koje stize glavna zetva. Primetite da Praznik koliba treba drzati "na svršetku godine" (Druga knjiga Mojsijeva 34:22). Ovaj stih specificno naziva Praznik koliba "praznikom berbe". Zetva u Svetoj zemlji se konacno završavala pocetkom jeseni. Kao što Pentekost oslikava ranu duhovnu zetvu (sadašnje doba crkve),

tako Praznik berbe ili senica opisuje jesenju duhovnu zetvu (veliku zetvu duša u Milenijumu).

Danas nije jedini dan spasenja; danas je samo jedan dan spasenja! Tako kaže prorok Isaija u glavi 49, stih 8. U stvari, u izvornom grčkom tekstu u Drugoj Korincanima 6:2, čiji je autor apostol Pavle, treba da stoji "neki (ili jedan) dan spasenja", pošto je Pavle citirao taj stih iz Knjige proroka Isaije u kojoj se jasno vidi da nije rec o nekom specifičnom danu spasenja! Isto tako, nigde ne piše da je to jedini dan spasenja.

Otvorite Knjigu proroka Zaharije da biste do kraja razumeli sliku tog Praznika. U 12. i 13. glavi je slika Hristovog povratka koji označava početak pomirenja sveta sa Bogom (taj aspekt spasenja nam je pojašnjen u značenju Praznika truba i Dana očišćenja). Zatim pogledajte 14. glavu koja govori o vremenu kada teče Milenijum - hiljadu godina: "I Gospod će biti car nad svom zemljom, u onaj dan bice Gospod jedan i ime njegovo jedno... i neće više biti prokletstva, i Jerusolim će stajati bez straha" (stihovi 9 i 11). To je vreme kada će "voda živa" spasenja (Sveti Duh) "poteci iz Jerusalima" (8. stih). Rec "voda" je ovde figurativnog karaktera, mada podrazumeva i bukvalnu vodu. Bog često puta predocava Svoj duhovni plan pomoću materijalnih stvari i pojava.

Šta će se dešavati u to vreme kada će se na Zemlji živeti bez straha i kada će Sveti Duh biti podaren svakom smrtnom čoveku? "I ko god ostane od svih naroda koji dođu na Jerusolim, svako će dolaziti od godine do godine da se pokloni caru Gospodu nad vojskama i da praznuje Praznik senica" (16. stih).

Neznabošci naterani da drže Praznik koliba

Obratite pažnju na 16. stih u četrnaestoj glavi u Knjizi proroka Zaharije. Smrtni neznabožacki narodi, koji još nisu primili spasenje, doći će nakon Hristovog povratka u Jerusolim da drže Praznik koliba! Kako ti narodi mogu da drže neki Praznik koji je Hristos ukinuo na krstu? Oni ga mogu držati samo ako je zapovedjeno da se taj praznik zauvek svetkuje!

Šta će se desiti ako narodi odbiju da poslušaju Boga? "I ako koji od plemena zemaljskih ne bi došli u Jerusolim da se poklone caru Gospodu nad vojskama, na njih neće biti dažda (kiše)". Prilično snažne reci! Kada Hristos bude vladao gvozdenom palicom, narodi će biti naterani da drže Praznik koliba iz godine u godinu! A šta ako narodi i dalje ne budu hteli da poslušaju Boga? U tom slučaju desice im se zlo kojim će Gospod udariti bezbožnike, jer će u to vreme još uvek postojati bezbožni narodi koji su tek krenuli da se uce putu spasenja: "bice isto zlo kojim će Gospod udariti narode koji ne bi dolazili da praznuju praznik senica. Takav će biti greh Misircima (Egipćanima) i greh svim narodima koji ne bi dolazili da praznuju praznik senica" (stihovi 17-19).

Čak će i neznabošci morati da drže taj Praznik ako budu hteli da se spasu. Naravno, zapovest o ovoj svetkovini kaže da je treba održavati zauvek! Obično citiramo Knjigu proroka Isaije 66:23 kao dokaz da će se u Milenijumu držati Subota, što nam istovremeno dokazuje da se taj dan mora držati i u sadašnje vreme. Hoćemo li onda da budemo dosledni i da držimo ovaj Praznik kada pročitamo u Knjizi proroka Zaharije 14:16 dokaz

da ce se Praznik senica drzati u Milenijumu? Hocemo li moci da se kvalifikujemo da postanemo sin Bozji - car i sveštenik - koji ce vladati sa Hristom na Njegovom prestolu i pomagati Mu tokom Milenijuma, ako odbijemo da drzimo ovaj Praznik?

Primiticete u Bibliji da je Hristos drzao Praznik senica. Apostol Jovan posvecuje citavo poglavlje svog jevandjelja opisivanju onoga što je Isus rekao i ucinio tokom Praznika senica u poslednjoj godini Svoje zemaljske sluzbe. O tome mozete da procitate u sedmom poglavlju Jevandelja po Jovanu!

Otkud ime ovog Praznika?

Tokom Milenijuma ce Bozje Carstvo (u koje se mozemo roditi) vladati nad narodima koji su sastavljeni od smrtnih ljudi zacetih Bozjim Duhom. Milijarde smrtnika koji ce ziveti u Milenijumu bice i dalje samo naslednici Carstva Bozjeg, ali ne i njegov deo. Oni nece moci da naslede to Carstvo sve dok budu smrtnici u ljudskom telu pošto u Prvoj Korincanima 15:50 piše da "meso i krv ne mogu da naslede carstvo Bozje". Carstvo Bozje ne moze da se nasledi "ako se ko ne rodi odozgo" - "Duhom", kao što je rekao Isus Hristos!

Setite se Avrama, Isaka i Jakova koji su, dok su stanovali na Zemlji, bili samo naslednici obecanog Carstva (Jevrejima 11:9). Kao naslednici tog Carstva ziveli su po šatorima ili kolibama dok su putovali po Obecanoj zemlji. Šatori (privremena staništa) obelezavali su ih kao naslednike koji još nisu primili obecanje. Zato citamo zapovest za ovaj Praznik koja glasi: "pod senicama budite sedam dana... da bi znalo natrazje (potomstvo) vaše da sam ja ucinio da zive pod senicama (šatorima) sinovi Izraelovi kada sam ih izveo iz zemlje Misirske (egipatske)" (Treci knjiga Mojsijeva 23:42-43).

Izrael je u pustinji stanovao u šatorima pre nego što je ušao u Obecanu zemlju. Svrha tih šatora bila je da pokaze da su oni naslednici koji nisu primili ono što im je obecano. Cak i u Milenijumu, kada Carstvo Bozje bude vladalo nad smrtnim narodima, ti ljudi ce još uvek biti samo naslednici tog Carstva. Da bi nasledili ta obecanja morace da nadvladaju svoju prirodu i uzrastu u znanju i mudrosti.

Kakva predivna slika! Za Jefrema, koji je olicenje celog Izraela, Bog kaze: "još cu ti dati da sediš u šatorima kao o praznicima" (Knjiga proroka Osije 12:9). Izrael u pustinji je preteca svih naroda koji moraju da prodju kroz iskušenja i nevolje da bi nasledili obecanja. Izraelci su bili lutalice koji su cekali da naslede obecano spasenje. Praznik koliba jasno pobija primedbe nekih sekta da ce smrtni ljudi u Milenijumu zauvek ostati krv i telo! Sam Praznik ukazuje na cinjenicu da ce Carstvo Bozje biti vecno nasledstvo. Osim toga, kada Isus sakupi Sebi Crkvu i sedne na Svoj presto sa koga cemo vladati zajedno sa Njim, skupice ispred Sebe i narode i reci ce im: "Nasledite carstvo" (Jevandelje po Mateju 25:34).

Ali - još jedan Praznik!

Da li vam je upalo u oci da je Praznik koliba tek šesti Praznik u Bibliji? Postoji još jedan Praznik, sedmi po redu! Strogo posmatrano, Praznik koliba traje sedam dana i ima za cilj

da oslika celokupan Milenijum, pošto je sedam bozanski broj punine savršenstva. Baš zato mora biti sedam Praznika. Pogledajmo gde se to sedmi Praznik spominje u Bibliji: "Petnaestoga dana sedmoga meseca praznik je senica za sedam dana Gospodu... osmi dan neka vam bude sabor sveti... praznik je, nijednoga posla ropskoga nemojte raditi" (Treća knjiga Mojsijeva 23:34, 36). Ovaj osmi dan je, tehnicki gledano, poseban Praznik cije ime glasi: "Poslednji veliki dan praznika" (Jevandelje po Jovanu 7:37).

Šta predstavlja poslednji biblijski praznik?

Primetite šta je Hristos propovedao tog dana: "Ko je zedan neka dodje k meni i pije. Koji me veruje, kao što Pismo rece, iz njegova tela poteci ce reke zive vode. A ovo rece za Duha kojega posle primiše oni koji veruju u ime njegovo" (Jevandelje po Jovanu 7:37-39). U ovoj propovedi Isus objašnjava znacenje tog Poslednjeg velikog dana! Sada otvorite Otkrivenje 20. šta se zbiva nakon Milenijuma, odnosno nakon Hristove hiljadugodišnje vladavine na Zemlji? Vaskrsenje - mrtvi staju pred Boga! Današnji pravi hrišćani ne mogu da budu deo tog vaskrsenja pošto oni izlaze na sud pred prestolom cim se Hristos bude vratio na Zemlju. Ovo vaskrsenje ne moze da se odnosi ni na ljude koji ce se obratiti Bogu tokom Milenijuma, pošto oni nasledjuju Carstvo tokom samog Milenijuma u kome ce proziveti normalan ljudski vek i usled svog preobracenja postati deo Bozje porodice. Stoga ljudi koji ustaju u ovom vaskrsenju moraju da budu oni koji su umrli u prošlim vremenima ne znajući za Boga i Njegovu istinu! Oni nece oziveti sve dok se ne navrši hiljada godina, odnosno dok ne dodje kraj Milenijuma (Otkrivenje 20:5).

Slika Sudnjeg dana

Ovaj Praznik prikazuje dan Strašnog suda koji se spominje u Jevandelju po Mateju 10:15. U to vreme ce neznabošci koji su umrli ne znajući za Boga i za Njegovu istinu dobiti šansu da prime spasenje. O tome sasvim jasno govori Knjiga proroka Jezekilja 16:53-55. Čak i Izraelci koji su umrli u svojim gresima dobice svoju prvu šansu da shvate istinu o Bogu i Njegovim putevima (Knjiga proroka Jezekilja 37). Prorok piše da ce Bog izliti Svoj Duh na te vaskrsnute ljude (14. stih). Upravo je to spasenje koje Hristos spominje u Svojoj propovedi tog Poslednjeg velikog dana praznika, u jesen 30. godine naše ere. Osmi dan dolazi odmah iza sedmodnevnog Praznika koliba i oslikava završetak plana za iskupljenje covecanstva od svojih greha!

Taj plan ce se završiti pred sam dolazak novog neba i nove zemlje. Svi ce ljudi vaskrsnuti u zivot: roditelji i deca, mlado i staro. Obratite paznju na to da se tada otvara "knjiga zivota" - simbol spasenja (Otkrivenje 20:12). Otkrivenje nam daje poslednju sliku o "Danu strašnog suda" u kome se sadašnje materijalno nebo i zemlja raspadaju, a verni primaju svoju vecnu nagradu pred Hristovim prestolom. U toj slici vidi se da grešnici (oni koji se nece pokoriti Bogu) ginu u ognjenom jezeru. Eto, to je taj cudesni plan po kome ce svi ljudi imati jednaku šansu za spasenje!

Najzad, obratite paznju na Trecu knjigu Mojsijevu 23:37-38. Nakon opisa ovih godišnjih Praznika, u knjizi piše: "To su praznici Gospodnji, koje cete praznovati na saborima svetim... Osim subota Gospodnjih". Stoga ove dane treba držati pored ("osim") Subote Gospodnje.

Nedelja je sedmicni dan odmora današnjih crkava, ali je Subota dan Gospodnji.. Bozic, Nova godina, Uskrs i sijaset drugih svetkovina direktno poticu iz paganizma, a ovih sedam dana u godini su sveti Bozji Praznici! Napustimo paganske svetkovine ovoga sveta i svetkujmo istinite Praznike Gospodnje.

SPECIJALNA DISKUSIJA

Kološanima 2:16

Poslanica Kološanima 2:16 napisana je kao upozorenje hrišćanima neznabožackog porekla u Kolosima sa ciljem da ih zaštiti od laznih ucitelja koji su prepredeno izvrtali poruku koju je ucio Pavle. Pogledajte šta piše apostol Pavle: "Da vas dakle niko ne osudjuje za jelo ili za pice, ili za kakav praznik, ili za mladine, ili za subote" (Kološanima 2:16). Izraz "za jelo ili za pice" trebalo je bolje prevesti recima: "zato što jedete i pijete", a izraz "za kakav praznik, ili za mladine, ili za subote" u originalu piše: "bilo kakav deo vezan za svetkovanje kakvog praznika, ili mladina, ili subota".

Stih 16 ("za jelo ili za pice") u izvornom grckom tekstu glasi "en brusei" i "en posei", što doslovno znaci "u jedenju i pisenju". Nigde nema pomena da su Bozji Zakon i Njegovi sveti Praznici ukinuti! Ništa nije ukinuto u ovim stihovima. Upravo obrnuto! Samo kritikovanje Kološana zbog toga što svetkuju te praznicne dane dokazuje da su ih ovi hrišćani svakako drzali, jer kako bi inace neko mogao da ih kritikuje za nešto što nisu svetkovali?

Kao nekadašnji pagani, Kološani nikada ranije nisu drzali svete Bozje praznike! Pre svog preobraccenja Bogu bili su bezboznici. Kada su naučili Jevandelje, drzali su kao svetinju dane koje je Bog osvetio. Pavle ih upravo upozorava da se ne vracaju u prošlost i da ne potpadnu pod uticaj svojih starih paganskih puteva - puteva onih koji mrze Bozji Zakon i Njegove Praznike.

"Da vas dakle niko ne osudjuje... " u tim stvarima, rekao je Pavle (16. stih) "... i telo je Hristovo" (poslednji deo stiha u Kološanima 2:17). Ovaj stih mnogim ljudima zadaje nevolje. A ne bi trebalo da bude tako. Obratite paznju na to da na srpskom kaze "I telo je Hristovo", ali izvorni grcki tekst kaze samo "vec, telo Hristovo". Šta je telo Hristovo? Na koji nacin Pavle upotrebljava taj izraz u Kološanima? Pogledajte prvo poglavlje u toj poslanici (18. stih) u kome nalazimo da je Hristos "glava telu crkve", odnosno "glava tela, crkve". Primetite i Kološanima 2:19. Istinita Crkva Bozja je telo Hristovo. Kao što je Bozji Duh nekada stanovao u zemaljskom telu Isusa Hrista, tako sada Sveti Duh stanuje u svakom clanu Crkve, a svi clanovi zajedno sacinjavaju jedno telo i obavljaju isto delo koje je cinio Hristos dok je bio u Svom telu. Stoga je danas Crkva Hristovo telo, a Hristos je Glava tog tela, kao što je muz glava zeni (Efescima 5:23).

U Kološanima Pavle izjavljuje da nijedna neovlašćena osoba ne moze da sudi ispravnom hrišćanskom vladanju. Niko (nijedan covek) ne moze da nam odredjuje kako da zivimo, ali Crkva (telo Hristovo) ima odgovornost da odredjuje pravila hrišćanskog vladanja! Crkva je ta koja treba da nas poducava kako da svetkujemo te svete Praznike i da nam objašnjava znacaj samokontrole u jelu, picu i svemu drugome.

Stoga je jasan prevod ovog slabo shvacenog stiha trebao da glasi: "Neka vas nijedan covek stoga ne osudjuje... vec telo je Hristovo to koje treba pustiti da odredjuje". Drugim recima, stih kaze: dopustite Hristovom Telo da sudi u tim crkvenim stvarima.

Strucnjaci za grcki jezik priznaju da poslednja klauzula u 17. stihu ("i telo je Hristovo") zahteva da joj se doda glagol, ali cesto puta prevodioci Novog zaveta nisu mogli da nadju najlogicniju gramaticku paralelu kako bi ta klauzula mogla ispravno da glasi: "I telo je Hristovo koje sudi (u ovim stvarima)!"